

A teljesség felé törekvő költészet

A tavalyi esztendőben ünnepeltük Weöres Sándor születésének 100. évfordulóját. Bár a centenáriumi megemlékezések hangjai lassan lecsengenek, kimeríthetetlenül gazdag költészete örökké új és felfedezésre váró szellemi kalandként rejteget kihívásokat kicsiknek és nagyoknak egyaránt. A Csöngén, evangélikus családba született költő csodagyerekként robbant be az irodalmi köztudatba, költőként pedig olyan csodát művelt a magyar nyelvvel, melynek titkát a mai napig próbálják megfejteni műkedvelő érdeklődők és irodalomtudósok egyaránt. Játékversein kisgyermek generációi nőttek fel, az *Őszi éjjel*... kezdetű dal vagy épp a *Bóbita* sorai nevének hallatán mindannyiunk fülében ott csengenek. *Valse triste* című versét a 12 legszebb magyar vers közé választotta a magyar olvasókörzönség, *A teljesség felé* című parainézés-szerű gyűjteménye pedig minden bizonnyal az egyik legtöbbet idézett magyar mű napjainkban. Mítoszi ihletésű és filozófiai tárgyú költeményeinek értelmezése a mai napig lezárhatatlan folyamatnak bizonyul, szonettjeivel e műforma egyik megújítójaként tartjuk számon a magyar irodalomban, a *Psychével* azonban olyan sajátos műfajt teremtett, mely verses regény és nyelvi imitáció határán lebeg. Mallarmé fordítójaként, a keleti filozófiák közvetítőjeként, Kodály-dallamok „megszövegezőjeként” ismerjük őt. Iskolánk a közelmúltban két rendezvényt is tisztelgett Weöres Sándor költészete előtt. Márciusban megrendezett Jótékonyági estünkön diákjaink szavalták az őt témakör köré csoportosított versválogatást a *Születés*, *A természet ébredése*, a *Szerelem*, a *Játék* és az *Isten* versnyelvi világába kalauzolvá a hallgatóságot. A csillagászati tavasz első napján ötödik évfolyamos kisdíjak előadásában élhettük át a tavasz ébredését többek közt a *Suhogó jegenyék*, a *Tekereg a szél*, a *Szállnak az alkonyi felhők* vagy épp a *Gyöngy az idő* című költemények képalkotásán, verszenéjén keresztül. A szerelem természetét elevenítették meg *Az éjszaka csodái*, a *Canzone*, a *hangod akkor a legszebb*, valamint a *nő* című költemények, ezt követően Weöres Sándor humorát csodálhattuk meg a *Mezzofanti bíboros magyar verskísérletei*, az *Együgyű dal*, vagy épp az *Ellentétek* című szövegeket hallgatván. Az elhangzó műveket Kuklis Éva és Ritterné Mocskonyi Zsuzsanna válogatták, a témákhoz kapcsolódó zenei műsorszámokat Nováky Andrea állította össze. A versszövegek befogadásához a zene-műveken kívül a kivetített képzőművészeti alkotások jelentettek további inspirációt, különleges élményben részesítve szülőket, diákokat és tanárokat egyaránt.

Néhány hete Gryllus Dániel és Dr. Fabiny Tamás látogattak el a Fasorba „*Szolga csak egy van, az Isten*” című műsorukkal, hogy egy rendkívüli irodalomóra keretében mutassák be diákjainknak a Weöres-életmű sokszínűségét. A sajátos tematikájú műsor, mely szövegrészleteken, megzenésített verseken, személyes visszaemlékezéseken és versértelmezői kommentárokon keresztül varázsolta elélnk a költőt, a Szentháromság alakja köré szerveződött. Az Atya, vagyis a teremő Isten szépségét elevenítette meg az *Ének a teremtsérről* című vers felolvasott részlete: „Amikor Isten a világot szülte, / a mindenség az ujjára fagyott. / Hogy a föld, hogy a víz fölmelegülne, / följük gyújtotta fönn a Napot. / ((...)) / S

fölkelt a Hold (...) szelíd helytartó a király helyén / (...) / S hogy fény legyen itt lenn, / ha a Hold kiapadt: / gyújtotta Isten / a csilagokat”. A Fiú Isten szépségéről a *Vigilia* című katolikus folyóirat kérdésére adott válaszában így vallott a költő: „Számomra csak egy ember létezik: Jézus. Jézus létezik – és ő létezik mindazokban, akik benne és általa léteznek. Azért írok, mert jobban, pontosabban ki akarom fejezni az azonosságot Jézussal bennem és másokban ... Egyetlen célom: egy fokkal közelebb vinni a jóakarátú, érzékeny olvasót ehhez az azonossághoz, a Jézussal való egységhez” (*Vigilia*, 1970. 861-62). Noha Weöres Sándor gondolkodását vallási és világnézeti sokszínűség jellemezte, ifjúságától kezdve érdekelte a „mindig jelenlévő”. A transzcendens felé fordulás költészetének kezdetétől fogva meghatározó eleme. A keresztény gyökerek, az ifjúkori érdeklődés az ok-

kultizmus iránt, a misztikus filozófiák hatása, a keleti bölcsélet vagy épp a mitológiakutatás mind a *transzcendens*, a *túlvilági létező* költészet általi megragadásának szolgálatában álltak. E szerint az esztétika szerint a művészet feladata, hogy – Kenyeres Zoltánt idézve – „a tapasztalati valóságon áttörve bekapcsolódjék a jelenségeket irányító ‘végtelen áramokba’, és a szüntelen mozgást, szakadatlan gomolygást leképezve a ‘végtelen áramok’ valamelyikét sugallja.” Ebben fontos szerepe van az ihletnek, mely a sugalmazottság értelmében a harmadik isteni személyhez, a Szentlélekhez köthető: „Mi különbözteti meg a jó verset a rosszról? Az, hogy a jót túlvilági hatalom diktálja.” – idézte a költő gondolatait Fabiny Tamás.

Így kapcsolódott össze az előadásban teológia, filozófia, irodalom és zene, ami mellett, hogy diákjaink látókörét szélesítette, lelki feltöltődésül is szolgált a tanév végi rohanás közepette. Záró gondolatként – nyári útravalóul – álljon itt *A teljesség felé* című prózai mű egy részlete, mely Gryllus Dániel előadásában, megzenésítve hangzott el a műsor során:

„Öröömöm sokszorozódjék a te örömdben.

Hiányosságom váljék jóssággá benned.

Egyetlen parancs van, a többi csak tanács: igyekezz úgy érezni, gondolkodni, cselekedni, hogy mindennek javára legyél.

Egyetlen ismeret van, a többi csak toldás: Alattad a föld, fölötted az ég, benned a létra.

Az igazság nem mondatokban rejlik, hanem a torzítatlan létezésben. Az öröklét nem az időben rejlik, hanem az összhang állapotában.”

(Szembe-fordított tükrök)

Szeptember elején nézzük majd meg újra a címlapon Ősz-Püspöki Dorottya 8.B osztályos tanulónk csodálatos versillusztrációját, mely az *Őszi éjjel* izzik a *galagonya* címet viseli, olvassunk el egy-két Weöres-verset, hogy ne szomorkodva, hanem örömmel vágjunk neki a következő tanévnek, tudván, mennyi csodálatos szellemi élmény vár ránk akkor is.

Dr. Érfalvy Livia
igazgatóhelyettes
a Fasori Hírmondó főszerkesztője

Két fogoly, két tanú, egy üzenet

ISKOLALELKÉSZI GONDOLATOK EGY ÉVFORDULÓ KAPCSÁN

1944. április 30-án a berlini Tegel városnegyed börtönének 92-es számú cellájában egy harmincnégy éves férfi levelet írt a barátjának. A férfi, német evangélikus lelkész, tizennégy hónapja van vizsgálati fogságban. Az őrizet nem túl szigorú, számos levelet írhatott és kaphatott. A mai levelében viszont egészen új gondolatokat fogalmaz meg. „Mostanában ugyanis folyvást azon töprengök, hogy igazából mit is jelent ma nekünk a kereszténység, sőt kicsoda nekünk Krisztus?” Ezt a mondatot néhány olyan gondolat követte itt és a további leveleiben, amelyeket később százezrek olvastak és teológusok nemzedékei értelmeztek. Ugyanezen a napon, 1944. április 30-án, a budapesti Pozsonyi út 1. számú ház egy kis lakásában egy másik férfi, egy harmincöt éves magyar költő kitette a pontot egy huszonkét soros versének a végére. A versben egy számára új felismerést ragadott meg, olyat, ami a világ természetét és benne a saját sorsát is megvilágította. Azt a pillanatot ábrázolta, amikor rádöbbsent, hogy egy olyan világban, ahol az erőszak ezerszám szedi az áldozatait, ő sem kap különleges védelmet, ő is elpusztulhat: „...tudom, nem véd meg engem sem emlék, sem varázslat”. És azt is ábrázolta, hogy ez a felismerés őt nem dühvel és keserőséggel töltötte el, hanem nyugalommal, alázattal, és a világ jövőjére nézve derűvel. A berlini férfit Dietrich Bonhoeffernek hívták, a budapestit pedig Radnóti Miklósnak. Mélyen hívő keresztények, Krisztus követői voltak mind a ketten. Nem tudtak egymásról, de ha-

sonló felismerések támadtak bennük, és hasonló üzeneteket vetettek papírra.

Bonhoeffert azért tartóztatta le 1943 tavaszán a Gestapo, mert a titkosszolgálat, az Abwehr alkalmazottjaként gyanús ügybe keveredett: az Abwehr felvett tizennégy civil alkalmazottat, feladattal és pénzzel látta el őket, és átjuttatta őket a német-svájci határon. A Gestapo szerint ezt a szokatlan akciót ki kellett vizsgálni. Anyagi visszaélés lehet a háttérben, vagy talán még rosszabb? Nem tudták, hogy a tizennégy „alkalmazott” mind zsidó volt, akikre a náci Németországban fogság és halál várt. Azt még kevésbé tudták, hogy Bonhoeffer, és szintén Abwehr-alkalmazott sógora, Hans von Dohnányi tagjai voltak egy Hitler ellen szervezkedő titkos csoportnak is. Vizsgálati fogságba helyezték mind a kettőjüket, de majd’ másfél évig semmi terhelő bizonyítékot nem találtak. Ennek a hosszú, idegtépő várakozásnak a vége felé született az első teológiai levél, benne a kérdéssel: „kicsoda nekünk Krisztus”? 1944 áprilisában Radnóti éppen nem volt fogoly, de otthon ült, és nem mert kimenni az utcára. Két alkalommal dolgoztatták már munkaszolgálatos táborban, 1940-ben négy hónapon át Észak-Erdélyben, majd 1942 őszétől 1943 nyaráig több helyszínen is. A nehéz fizikai munka kimerítette, ezért leszerelték és felmentették a további szolgálat alól. Most mégsem érzi magát biztonságban. Tudja, hogy a felmentés ellenére megérkezhet az újabb behívó. Közben nem hagyja el a lakását, mert nem hajlandó viselni a sárga csillagot. Verset is alig ír, inkább fordít. Három hét sem telik el a „tudom, nem ment meg engem” felismerése után, megérkezik a harmadik behívó, Vácra, „közérdekű munkaszolgálatra”. Május 20-án indul el arra az útra, amelyet Borból visszafelé majd gyalog, erőltetett menetben fog megtenni, és november 8-án Abdán fejez be.

Dietrich Bonhoeffer csak néhány hónappal élte túl Radnóti Miklóst. Az 1944. júliusi sikertelen merénylet után leleplezték az összeesküvést, őszre Bonhoeffer és Dohnányi részvételére is fény derült. Onnantól kezdve szigorú őrizet alatt tartották őket fogva, Bonhoeffer utolsó hónapjairól csak néhány levél és néhány túlélő fogolytárs beszámolója alapján tudhatunk valamit. De a kevés is sokat mond el. Az április 30-án leírt kérdést, „kicsoda nekünk Krisztus”, világító erejű mondatok követték Jézusról, aki „a másikért való ember”, Istenről, aki éppen azért tud rajtunk segíteni, mert ő maga is szenved, és az egyházról, amelynek „csak” imádkoznia kellene, és a jót kellene cselekednie, hogy betölthesse a hivatását. Ránk maradt utolsó, kivégzése előtt mondott üzenete is: „ez a vég – számomra az élet kezdete”. Erőt adó szavak ezek a felelősséget vállaló és ezért a szenvedést sem elkerülő Krisztus-követők számára a mai napig.

Radnóti pedig, amikor rádöbbsent arra, hogy „magamban élem át már mindazt, mi hátravan”, jól látta azt is, hogy az újra épülő világ új falai tövében olvasni és mondani fogják a verseit. Azokat is, amelyeket a barakk sötétjében írt, „sort sor alá tapogatva”, és csak a holtstétével együtt kerültek elő. Azokat is, amelyek a Jézusba vetett hitéről tanúskodnak. Pontosabban arról, amiben a názáreti Jézus is hitt, aki „bétöltötte a törvényt és szavainkat”, s amit követői feladatává tett: „jőjj hirdetni velem, hogy már közelít az az óra, már születőben az ország.”

Ma hetven éve mindketten foglyok. Mindketten tanúi az emberi gyarlóságnak és az emberi törekedésnek egyaránt. Mindketten Jézus Krisztusra mutatnak életükkel és üzenetükkel, aki azért jött, hogy „megkeresse és megtartsa az elvesztettet”. Ha őket látjuk, rajtuk keresztül Mesterüket is látjuk.

Dr. Csépregi
András
iskolalelkész

Isten gyermekei vagyunk

TANÁRI CSENDES NAP A FASORBAN

Az idei tanári csendesnap rendhagyó volt annyiban, hogy William P. Young *Viskó* című könyve szolgált a kiscsoportos beszélgetések alapjául.

Csepregi András iskolelőkész néhány héttel a csendesnap előtt buzdított minket a regény elolvasására, hogy a csoportbeszélgetések minél tartalmasabbak legyenek, ezért a tanári karból többen is kézbe vettük a könyvet. A mű egyedi Isten-ábrázolása és extrém kiinduló helyzete – tekintve, hogy egy apa keserves lelki küzdelmeiről szól, akinek gyermeke meggyilkolásának emlékével, ön- és Istent vádló érzelmeivel kell megküzdenie – ellentmondásos véleményeket váltott ki többekben. A téma, egy gyermek elvesztése, különösen nehéz konfliktushelyzet elé állít Istenhez fűződő és embertársi kapcsolatok tekintetében egyaránt, ami olyan intenzív negatív érzelmet vált ki az olvasóból, hogy nehéz közben tartania a könyvet – a tanári karból több szülő megfogalmazta azt a véleményt, hogy ez a motívum akadályozta meg leginkább abban, hogy a történetben továbbhaladjon. Számomra a könyv pozitív élményt jelentett, emlékeztetett Isten feltevéssel nélküli szeretetére, ami a kegyelmen és nem az emberi csele-

kedeteken vagy jó tulajdonságokon alapul; a reményre, hogy Isten nem életlen át tartó lelki-testi szenvedésre teremtette az embert, hanem jelenlétével gyógyulást tud hozni; és arra, hogy Isten mennyire vágyik az emberrel való élő, közvetlen kapcsolatra, ami bizonyos helyzetekben szülő-gyermek viszonyként, bizonyos helyzetekben mint baráti kapcsolat van jelen életünkben.

Nehéz témát vet fel a könyv, a megbocsátást ember és Isten felé, amiről a téma személyes volta miatt kényelmetlen lehet kollégákkal közösen beszélgetni, mégis azt hiszem, akár mennyire vonakodva ültünk is be egy ilyen témájú kiscsoportos beszélgetésre, éppen a téma személyes volta miatt az alkalom felért egy „csapatépítéssel”. Az a tisztelet és egymásra való fokozott odafigyelés, ami egy ilyen bensőséges beszélgetés során kialakul, emlékeztet minket is arra, amiről valószínűleg a hétköznapiakban elfeledkezünk: hogy mindannyian hasonló problémákkal küzdünk az életben, és hogy mindannyian egy „táborba” tartozunk, hiszen Isten gyermekei vagyunk.

Tóth Lilla
angoltanár

Lelki nevelés családjára keretében

Assan már egy éve vesz részt az osztályunk családjórakon. Szeptemberben volt az első alkalom, amikor két hölgy jött hozzánk órát tartani. Ezek a rendhagyó alkalmak az osztályfőnöki órák keretében zajlottak minden hónap második hetében. A legelső ilyen különleges „órán” különböző témakörökből válogathattunk (barátság önismeret, család, szerelem), amit később sorrendbe állíthattunk, attól függően, hogy mennyire állt közel a szívünkhöz, mennyire felelt meg az érdeklődésünknek. Én ezek közül a témák közül az önismeretet emelném ki. Számos tesztet töltöttünk ki, ezek eredményei számomra igen megdöbbentőek voltak. Mindenkinek van egy sajátos énképe, de az is érdekes lehet, hogy más

emberek hogyan látnak minket.

Az egész osztály nevében állíthatom, hogy a családjóraknak köszönhetően egy kicsit jobban megismertük (a még fejlődő) önmagunkat. Megtanultuk, hogy ha igaz barátot szeretnénk szerezni, nem egy tökéletes embert kell keresnünk, hiszen olyan nem létezik. El kell fogadni a másikat a hibáival együtt is, illetve fontos, hogy reálisan lássuk önmagunkat. Megtanultuk egyebek mellett azt is, hogy ha valódi barátot szeretnénk, magunknak is hűséges barátta kell válnunk.

Deák Veronika 9.c

Élménybeszámoló az V. MEGINT-ről

Mmáron ötödik alkalommal rendezte meg a Fasori szervezőcsapat a Magyarországi Evangélikus Gimnáziumok Népművészeti találkozóját. A kétnapos rendezvény idén is bővelkedett programokban, a Néprajzi Múzeum bebarangolásától kezdve a Tátrai Zsuzsanna néprajzkutató előadásában megismert farsangi szokásokig.

Ám ne rohanjunk ennyire előre, részletezzük a programot azok számára, akik valamilyen okból nem tudtak eljönni a rendezvényre. Idén hozzávetőlegesen 50 fős társaság érkezett a fesztiválra, akikkel a szervezőbizottság ellátogatott a Néprajzi Múzeumba, majd a könnyed februári estén visszatáltak az Evangélikus Középiskolai Kollégiumba. Érkezés és vacsora után a vendégek a kollégium dísztermében késő estig ropták a táncpályát.

Szombaton, a fesztivál másnapján, megérkezett az a maradék 100 fő is, akik előzetesen jelezték részvételi szándékukat. 10 órakor elkezdődött a már ötödik! találkozó. A megnyitót és a köszöntőbeszédet követően Tátrai Zsuzsanna tartott előadást a farsangi hagyományainkról, szokásainkról, továbbá vendégünk volt a magyar világi népzenei játszó Buda Folk Band is.

A próbák és az ebéd után délután kettőtől folytatódott a műsor. Iskolánk volt tanulója, az Erkel-díjas néptáncutató Martin György emlékét tovább ápolva az ötödik MEGINT alkalmából megemlékezést tartottunk tavaly felavatott emléktáblájánál. Ezután következtek az evangélikus gimnáziumok produkciói. Az ország minden részéről érkeztek fellépők. Sőt! Ha más szemszögből nézzük, tulajdonképpen bejártuk a Kárpát-medencét, hiszen minden fellépő csapat más tájról érkezett, vagy más tájegység dalait, táncait mutatta be. Zárásként közösen ünnepeltük a MEGINT ötödik születésnapját, pezsgőzéssel és tortázzal.

Jövő februárban, hasonlóan színvonalas tartalommal várjuk a kedves résztvevőket az ország minden szegletéből!

(Képszerkesztésünk a 9. oldalon található.)

Barcsay Zsombor
a MEGINT ötletgazdája és szervezője, volt fasori növendék

Hospitáltam a Fasorban

A nürnbergi Wilhelm Löhe Evangélikus Gimnázium tanáraként, férjemmel együtt már 1989-ben járhattam Budapesten, hogy felvegyük a kapcsolatot az újraindulása előtt álló fasori evangélikus gimnáziummal. Azóta épp egy negyed évszázad telt el, melynek során a két iskola viszonya stabil testvérkapcsolattá fejlődött. Megszámlálhatatlan látogatásra került sor a diákok között, barátságok, sőt szerelmek is szövődtek. Néhány éve már nemcsak a diákok, hanem a tanárok között is jól működő cserekapcsolat létezik. Évenként egy kolléga utazik a másik iskolába, hogy órákat látogasson, tapasztalatokat szerezzen, tanuljon. Így kaptam lehetőséget arra, hogy ezen a tavaszon a Fasorban hospitálhassak.

Budapesti kolléganőm, Fabiny Katalin és családja látott vendégül. Mivel mindketten angolt és németet tanítunk, hamar megértettük egymást. Az első nap reggelén szigorú órarendet kaptam kézbe, a megbeszéltek szerint elsősorban angol és német nyelvórákat látogattam, a változatoság kedvéért azonban belekóstolhattam egy biológia, egy matematika, egy ének, sőt egy néptánc órába is.

Óriási luxusként éltem meg, hogy minden különösebb készülés és befektetett munka nélkül vehettem részt a tanórákon. Sok-sok év tanítási tapasztalatával a hátam mögött lehetőségem nyílt a saját tanítási szokásaim és módszereim újragondolására, átértékelésére. Új ötleteket vihettem magammal, és rácsodálkozhattam olyan „időtlen” törvényszerűségekre, hogy a szódolgozat sehol nem örvend közszeregetnek, hogy a háziállatokról szóló németóra sokkal élvezetesebb egy Márkus névre hallgató élő nyúl társaságában, és hogy a barátságos, ám következetes tanári hozzáállás a legjobb motiváló erő a diákoknak.

Így nem csoda, hogy a magyar tanulók idegennyelvtudása feltűnően magas színvonalú. A magyar egy kicsi, elszigetelt nyelv, így mindent megtesznek annak érdekében, hogy kis létszámú csoportokban, aránylag magas óraszámokban, a tanár által a legjobbnak tartott tankönyvekből készítsék fel a diákokat a globalizált világ kihívásaira. A tanárok is folyamatosan igyekeznek fejlődni: kettejükkel a Hueber Könyvkiadó német nyelvű továbbképzésén is részt vehettem.

Az élet azonban nem csak tanításból áll – vendéglátóim láthatóan erre is nagyon ügyeltek. Így láthattam Honegger Johanna a máglyán című

oratóriumát a Nemzeti Színházban, Prokofjev elbűvölő *Rómeó és Júlia* balettjét a mesés Operaházban, valamint Shakespeare *Ahogy tesszik* című darabját a londoni Globe Színház élő közvetítésében az Uránia Színházban – minden angol szakos álma, nemcsak Shakespeare születésének 450. évfordulóján!

Az esti programok mellett délutánonként városnézésre is maradt időm.

A minden értelemben virágzó Budapest nagyon a szívemhez nőtt. Sok minden megváltozott az utolsó látogatásom óta. A Parlament festői épülete kívül-belül megújult és méltó helyet ad – ha csak ideiglenesen is – a római kori Seuso-kincseknek. Átadták a tíz éve épülő és végre elkészült, modernségében is klasszikus elemeket hordozó 4. metróvonalat. A rettegett Andrássy út 60-ban létrehozták a Terror Háza Múzeumot, amely Magyarország történelmének sokáig elhallgatott keserűségeit tárja fájó őszinteséggel a látogatók elé.

Túl gyorsan szaladt az idő. Indulásom napján még egy utolsó kívánságom is teljesült. Vendéglátóimmal, a Fabiny házaspárral a budavári német evangélikus gyülekezet istentiszteletén vehettem részt. A virágvasárnapi öröm, amely a mozgalmas, sok énekkel és egy kis gyerekzivatjával is átítatott családi istentiszteletet jellemezte, azóta is elkísér. Hálával gondolok az itt eltöltött egy hétre és mindazokra, akik ezt számomra lehetővé tették. Köszönöm szépen!

(A cikket Fabiny Katalin, az intézmény bajor külkapcsolati felelőse fordította, akinek ezúton is köszönjük, hogy vendégül látta és mentorálta német kolléganőnket.)

Marion Müller
a Wilhelm Löhe Evangélikus Gimnázium tanára

Budapest – A negyedik állomás

Beszélgetés Fabiny Katalinnal, a program magyarországi vezetőjével

- ELŐSZÖR IS HOGYAN ÖSSZEJEZNÉD A TALÁLKOZÓT: MEGÉRTE-E A NAGY MUNKÁT? MIÉRT?

- Hadd idézzem az egyik tanítványunk sorait, amelyeket a vendégek elutazása után nekem írt: „Egész nap csak feküdtem és vártam, hogy találkozzak velük, legyen valami program, de sajnos ez a pillanat nem jött el. A mai napon a többiek által posztolt képek, szövegek némileg enyhítették a hiányt.” Azt hiszem, ez magáért beszél, a munkánk nem volt hiábavaló! Szerettünk volna egy nagyon jó találkozózt szervezni, és úgy tűnik, sikerült. A külföldiek visszajelzései alapján, de a magunk megítélése szerint is érdekes és különleges programokat kínáltunk az egy hét során.

- KÉRLEK, FOGLALD ÖSSZE A PROJEKT LÉNYEGÉT!

- Ebben a környezetvédelemről szóló nemzetközi Comenius projektben hat találkozásra kerül sor két év alatt, Európa különböző országaiban. A bevezető bordeaux-i és a záró isztambuli alkalom közötti találkozásainkat a négy természeti elem köré csoportosítottuk. Szerencsésnek érzem, hogy éppen Budapesten, ahol olyan nagy szerepet játszik a Duna és a gyógyvizek, mi a víz témáját járhattuk körül. Éppen ezért szerveztünk az iskola szép, új biológia laborjában víz- és

moszatvizsgálatot, jártunk a Gellért Fürdő ősforrásánál, a Széchenyi Fürdőben és a Szent István forrásnál, az esztergomi Duna Múzeumban, hajóztunk a Dunán, gyűjtöttünk dunai kavicsokat. Minden ország bemutatta, náluk hogyan jelenik meg a víz a kultúrában. Volt itt ének, tánc, hangszeres produkció, kisfilm, vetített képek előadás, különböző tudományos szempontú vízvizsgálatok bemutatása, végül vidám vetélkedő, eszem-iszom, dínom-dánom. Minden zökkenőmentesen zajlott, mert mindennek megvolt a maga felelőse. Az időpontokat betartottuk, a szervező tanárok és szállásadó diákok és szülők egy percre sem lankadtak, mindig lehetett számítani rájuk. Számomra óriási élmény volt, hogy ez egy egész iskolát megmozgató esemény volt, mindenki magáévá tudta tenni. Kis fogaskerekeként pörögünk egy olajozottan működő gépezetben. Mindenki tudta a dolgát: a konyhán dolgozó személyzettől kezdve a gondnokság, a portaszolgálat és a gazdasági iroda munkatársain keresztül a tanárkollegáig és az iskolavezetésig – nem beszélve a szülőkről és a diákokról. Egymásra ragasztottuk át a lelkesedést. Megható volt az összefogás, amire képesek voltunk egy jó cél érdekében. Nagyon hálás vagyok érte. Már csak ezért az élményért is megérte!

- AMIKOR ELŐSZÖR TALÁLKOZTÁL AZ ÖTLETTEL, MIÉRT MONDTÁL IGENT A KÖZÖS PÁLYÁZATRA?

- Klaudia Casper, lánykori nevén Husznai Klaudia, a német partneriskola tanára (aki történetesen egyetemi csoporttársnőm volt) hívott fel azzal, hogy új partnereket keresnek a következő Comenius projektjükhöz, lenne-e kedvünk beszállni. Persze, hogy igent mondtam egy ilyen izgalmas kihívásra. Úgy érzem, kihagyhatatlan lehetőség egy nyolc európai iskolát érintő közös vállalkozás. Ők egyébként már gyakorlottak voltak a hasonló projektek szervezésében, így nyugodtan rájuk bízhattuk magunkat. Sokat lehet tőlük tanulni. Ez a projekt még véget sem ért, már török a fejüket egy újabb pályázaton, amiben nekünk is lesz lehetőségünk részt venni. Ezt megtiszteltetésnek érzem, és ezért is akartam jól megszervezni a februári találkozót. Nyilván ők is szívesebben dolgoznak együtt megbízható, kompetens partneriskolákkal, akikkel már volt jó tapasztalatuk.

- MIÉRT ÉPPE COMENIUS PROJEKTNÉK HÍVJÁK EZT A KÖZÖS MUNKÁT?

- A projekt a 17. században élt cseh Jan Amos Comeniusról, a „nemetek tanítójáról” kapta a nevét. Ő tekinthető az első modern pedagógusnak, aki utazásai révén már életében Európa-szerte ismertté vált, és akinek pedagógiai módszereit a mai napig alkalmazzuk. Állítólag ősei között magyarok is voltak, így Szeges Jánosként is említik a dokumentumok. Magyar származása miatt is fontosnak tartottuk, hogy egy tanítványunk prezentációt tartson róla a budapesti találkozón. Azt hiszem, többek számára itt vált világossá, miért is hívják így ezt a közös munkát.

- KONKRÉTAN MILYEN FELADATOKAT JELENT EGY ILYEN KOORDINÁTORI MUNKA?

- A Comenius projekt az Európai Unió által finanszírozott, igen szigorú feltételek betartása mellett működő projekt, ami különböző európai iskolák együttműködését szorgalmazza. Az iskolák véletlenszerűen vagy ismeretségek révén kerülnek egymással kapcsolatba. Rengeteg ilyen projekt fut egy időben, szerencsére egyre több evangélikus iskolában is. Lényegük a határokon átvágó közös munka egy közösen meghatározott, mindenki számára érdekes témában. Először is meg kell fogalmazni a pályázatot, amit mindenki a projekt közös nyelvén (ez nálunk a német és az angol) nyújt be az Európai Uniónak. A pályázat elbírálása több hónapig is eltart, sikerességéről minden iskolát a saját nemzeti irodája (nálunk a Tempus Közalapítvány) tájékoztat. Ezért nagyon komoly adminisztrációs feladatok hárulnak a koordinátorra. Minden találkozóról jelentést kell írni, emellett félidőben, vagyis egy év után elszámolást és részletes tartalmi beszámolót kell készíteni. Az egész két éves együttműködés végén pedig egy interaktív felületen kitöltendő kérdőív vár még rám, amitől előre rettegek. Ezt nagyon fontos jól megírni, mert a pályázati támogatás

egynegyedét csak ezután utalják át. Ezt az összeget addig az iskola kell, hogy megelőlegezze. Tehát nagy a felelősség. Természetesen folyamatosan tartom a kapcsolatot a hét másik iskolával skype-on és e-mailben, szervezzük a találkozókat, kiértékelünk, tanulságokat fogalmazunk meg. Éppen a feladat sokrétűsége miatt, és mert a családi kötelezettségeim okán nem tudok minden találkozón részt venni – ellentétben a többi iskola koordinátorával -, magam mellé állítottam Tóth Lilla kolléganőmet, aki az utazások, a diákok felkészítése és az ezzel kapcsolatos levelezések terén sokat segít. Kicsit nehezíti a dolgunkat, hogy nálunk még nem minden tanár beszél idegen nyelven. Ezért egyelőre leginkább nyelvszakos kollégákat lehet bevonni az utazásokba. Ezek a projektek ugyanis legalább annyira érintik a tanárokat, mint a diákokat. A koordinátor által felkért tanár a saját hatáskörében dönt, melyik csoportjából melyik diákokkal tud együtt dolgozni. Az utazásra a legkiválóbb diákokat viszi magával. Szempont természetesen a megfelelő nyelvtudás, a magatartás és a motivált órai munka. Többnyire 4-5 diák és 2-3 tanár utazik. A pályázati pénzből ennyire futja.

- A FASORI TALÁLKOZÓ SZERVEZÉSÉBEN MI VOLT A LEGNEHEZEBB, ÉS MI OKOZTA A LEGNAGYOBB ÖRÖMET?

- Nehézséget szinte nem is tudok említeni. Talán eleinte az, hogy a vártnál kevesebb család jelentkezett vendégfogadásra. Így néhányan két vagy három diákot is fogadtak. Pedig éppen amiatt, hogy csak néhány tanuló utazhat a projekt keretében, érdemes lett volna minél többeknek kihasználni a lehetőséget az érkező diákok fogadásán keresztül nyelvgyakorlásra, barátkozásra. Végül minden vállalkozó család sírva búcsúzott a vendégétől, akik pedig nem fogadtak vendéget, a találkozó sikerét látva kimondták, mennyire sajnálják, hogy nem mertek belevágni. Remélem, hogy ez az össznépi öröm, ami a találkozónkat övezte, másokat is bátorít majd a jövőben vendégfogadásra. A diákok azóta is kapcsolatban vannak, szoros barátságok alakultak, és ami a legtöbb: kultúrák találkoztak és ismerkedtek egymással. Három diákunkról tudom, hogy nyáron Olaszországba utaznak a volt vendégeikhez. Kettejüket családotul hívták meg az olaszok. Számomra ez a legnagyobb öröm.

- HOGYAN ZAJLOTT KONKRÉTAN A SZERVEZÉS?

- Eleinte sokan furcsállották, miért erőltetem egy februári esemény szervezését már a tanév elején. Később beigazolódtott, hogy nagyon is szükséges volt mindent időben kigondolni, mert így tudtunk minden szálát nyugodtan elvarrni, és nem érhetett semmi meglepetés. Nagy élmény volt számomra, hogy új oldaláról ismerhettem meg a tanári kart és az iskola más dolgozóit. Kiemelném elsősorban Ittész Szilvia kolléganőmet, aki kezdettől fogva, majd még inkább a novemberben közösen átélte svédországi találkozó hatására, lelkesen támogatta az ügyet, mellém állt és magáévá tette a gondolataimat.

Neki nagyon sokat köszönhetek. Szathmáry Adrienn készítette föl a magyar prezentációt tartó lányokat, és Tóth Lilla, aki a korábbi portugáliai és olaszországi Comenius találkozókra fontos szerepet vállalt, fiatalos lendületével szintén sokat segített. Rajtuk kívül is sokan hozzájárultak a találkozó sikeréhez. Ki a faliújsággal, ki az egyéb dekorációkkal, mások fordítással, ismét mások felügyelettel (korcsolyapályán-fürdőben-vízkótoláskor), avagy kíséreléssel (Gellérthegyre-Parlamentbe-Citadellára), a vendégek szállítással, vagy éppen egy tál finom süteménnyel. Ezek az apró gesztusok győztek meg arról, hogy igenis lehet egymástól kérni, szívességet elfogadni, ha az jókedvvel, szeretettel történik. Ezen a helyen köszönöm meg Hajdó Ákos igazgató úr figyelmes, mindenre nyitott támogatását is.

- VOLT-E SZÁMODRA VÁRATLAN, MEGLEPŐ MOMENTUM?

- Minden várakozásomat felülmúlta az utolsó esti vacsora. Ez teljes mértékben a fogadó szülők szervezése, így számomra is meglepetés volt. Megható volt látni, mi mindenre gondoltak: volt magyaros töltött káposzta disznóból és pulykából, hogy a törökök is jól lakhassanak, roskadoztak az asztalok a szebbnél szebb gyümölcsöstálaktól, süteményektől és salátáktól. Az illatos tavaszi virágok mellett a nyolc nemzet pici, kézzel készített zászlócskái díszítettek minden asztalt. Öröm volt látni a szülők sürgölődését, jó kedvű összekovácsolódását a közös munka közben. Köszönet érte ezúton is mindenkinek, leginkább talán Zászkaliczky Zsuzsanna főszervezőnek, aki mellesleg iskolánk igazgatótanácsának is tagja, és aki az iskolát díszítő gyönyörű nemzeti zászlókat is beszerezte.

- TE SZEMÉLYESEN MIT KAPTÁL A TALÁLKOZÓTÓL?

- Sok tekintetben megerősödtem. Amint az a fentiekből kiténik, először is megerősödtem az iskola dolgozóihoz fűződő emberi kapcsolataimban. Úgy érzem, ettől kezdve másban is számíthatunk egymásra. Hálát adok érte, hogy nemcsak munkatársaimnak, de testvéreimnek nevezhetem őket. Lehet, hogy furcsán hangzik, de megerősödtem budapesti lakosként. Új arcáról ismertem meg a várost. Amikor az első esti pazar vacsora után hajóra szálltunk a tanárokkal, hogy esti pompájában csodáljuk meg a kivilágított Budapestet, magam is elhültem a látványtól: ebben a ragyogó városban élek? A hajó úszott, mi pedig csendben ámultunk.

A búcsúesten a dunai kavics mellé, amelybe belegravírozhattuk a találkozó logóját, egy-egy igés lapot is kapott mindenki. A Prédikátor könyvéből származó ige állt rajta, miszerint „megvan az ideje a kövek szétszórásának, és megvan az ideje a kövek összerakásának”. Miután felolvastam ezt a pár szót, ami nem szorul magyarázatra, néhány másodpercig néma csend ült a Díszteremre. Ez megerősített a Fasorhoz tartozásomban is. Abban, hogy micsoda többlet van egy egyházi iskolának. Milyen jó, hogy mi ezt a többletet tudjuk vinni egy ilyen találkozóra! Ez a két csend-élmény keretezte a találkozót és adta meg számomra a lényegét. És a kettő együtt abban is megerősített, hogy van helyünk Európában. Van mire büszkének lennünk, van mit mutatnunk, és van mondanivalónk – kavicsokkal és vízzel, szavakkal és csenddel – az ide érkezőknek, Portugáliától Litvániáig. Adjunk hálát érte!

(Az interjút a Fasori Hírmondó szerkesztősége készítette.)

A találkozó diákszemmel

Az idei Comenius Program budapesti állomása minden tekintetben kivételesen jól sikerült. Mind a vendég, mind pedig a vendéglátó diákok különleges nyelvi-, és sokszínű nemzetközi tapasztalatokra tehettek szert.

A projekt gerincét adó prezentációk, illetve egyéb bemutatózó táncos-zenés produkciók mellett a fiatalok számos, külön rájuk szabott programon vehettek részt. Iskolánk tanárai is élvezetes tevékenységeket ötlöttek ki a comeniusos vendégek számára, ám természetesen, mint mindig, most is túlszárnyalták mestereiket a faszoros diákok, ami a külföldi diákok számára szervezett programokat illeti. Minden délután nagy, nemzetiségüket tekintve teljesen kevert társasággal indultunk neki Európa leggyönyörűbb városának, ami felől látogatóinknak egy hét után már kétségük sem lehetett. Mivel a programok olyannyira jól sikerültek, hogy vendégeinket alig bírtuk hazarángatni, általában jócskán az estébe nyúlt a városnézés, de ezt aligha bánta bárki is, hiszen Budapest csak ilyenkor kel életre, igazodva ezzel az olasz, portugál és török cserediákjaink életviteléhez.

Bár a projekt hivatalos nyelvei az angol és a német, és ezeken a nyelveken tudtunk legtöbbet társalogni, némelyikünknek alkalma nyílt más idegen nyelveket (például olasz és francia) is gyakorolni. Egyetlen negatívuma ennek a hétnek talán az az esemény volt, ami a legemlékezetesebbre sikeredett: a búcsúzkodás.

Ekkor tudatosult bennünk az, hogy milyen nagyszerűen telt ez a hét, milyen kivételes baráti kapcsolatok szövődtek, mennyi mindent kaptunk egymástól. Azt hiszem, a magyar vendéglátás ismét bizonyított a világ előtt, hála a faszori gimnazistáknak és tanáraiknak.

Jassoy Benjámin 11.b

Így éltük meg...

Észrevételek szülőktől és diákoktól

„Érzések és emlékek

Kihívás: szervezőknek, résztvevőknek, fogadóknak

Tanulságos: kultúrák, nyelvek és személyiségek megismerése

Emlékezetes: várakozás, fáradtság, fájdalmas búcsúzás

Életcélok: változások generálása a tapasztalatszerzéssel

Vagyakozás: az „újból megélés” élménye felé...”

Kissné Papp Andrea (szülő)

„Olyan élményekkel gazdagodtak a gyerekek, melyeket más kultúrákból érkezett, érdeklődő, nyitott kortársaik tükrében élhettek meg: saját hazájukat egy új perspektívából, kicsit turistaként is meglátni, empátiát gyakorolni és örömet szerezni, az idegen nyelvet élesben használva saját szabadságuk jelentőségét megérezni, végül a búcsúzással járó hiány érzését feldolgozni...”

Németh Zsuzsanna (szülő)

„Számomra a februári Comenius találkozó ezt jelentette: egymástól való tanulási lehetőséget, új barátok szerzését és az elfogadást.”

Mezei Dóri 8.a

„Én elmondhatatlanul sokat kaptam e programtól, ami egy életre szóló barátságot és egy extra olaszországi utat jelent, de még valami pluszt is, ami szavakkal kifejezhetetlen.”

Herczeg Miki 11.b

„A Comenius program nekem személy szerint az előítéletek nevetségessé tételét és a határok elhagyását jelentette. Vagyis azt, hogy akár máshol is születhettünk volna, de mindenki a saját kultúrájában teljessé válhat ki, és azt is adhatja a Föld másik országában élő, hasonló korú fiatalnak. Olyan barátságok szövődtek, amiknek még a különböző nyelv sem szabhat határt. Hihetetlen, hogy miután az ember túllép az első nyelvi pánikon, már teljes természetességgel gondolkodik a közös nevezőként létrejött idegen nyelven.”

György Ági 11.a

„Számomra nagyon hasznos volt a nyelvgyakorlás szempontjából, és örülök, hogy sok jószívű külföldi embert ismerhettem meg.”

Vajdovich Noémi 9.c

„Ez egy felejthetetlen élmény volt, rengeteg új ismerőst és tapasztalatot szerezteünk.”

Demeter Dorottya 9.c

„RUBEN I miss **my hungary family**

ROZI your Hungarian family misses you too!

RUBEN :.(

NIKLAS I miss all of you guys!!

RUBEN is so boring in portugal wanna go back to hungary hahahaha

ROZI don't cry boys, we can change, i can go to Portugal or Sweden instead of you

RUBEN ok I will book tickets for tomorrow

Amikor kislány voltam, messze egy kis faluban, volt egy német barátnőm. Alig tudtam pár szót németül, ő egy kicsit kevesebbet magyarul. Remekül elszórakoztunk napokon keresztül, amikor a falu doktor bácsijánál nyaralt. Negyven év távlatából is nagyon fontos nekem ez az élmény. A puha diktatúra világa nem kedvezett a külföldi kapcsolatoknak, ezért a gyerekeink számára igyekszünk minden lehetőséget kihasználni cserediák-kapcsolatok építésére. A Kárpát-medence majd minden magyarul lakta területéről szállásoltunk már el gyerekeket, volt osztrák, lengyel, finn és számos német ifjú vendégünk. De a Comenius valahogy más volt – és nemcsak azért, mert a déli és az északi vér találkozott közepén. A remek iskolai, közös programokon és az igényes, horizonttágító konferencián túl tartalmas családi együttléteket is adott. Mi sem bizonyítja ezt jobban, mint az elutazás napján a szobákban hagyott magyar nyelvű üzenetek, a portugál diákunk Facebook-profilján megjelent új borítókép – a mi közös családkunkról – és a fenti „levélváltás”. Ezt nem lehet méregetni, ha mégis kellene: hát nagyon megérte a befektetett tanulás, a munka, a szervezés, a sütés-főzés, mert azóta másképp nézünk a csillagokra.”

Zászkaliczky Zsuzsanna (szülő)

A tanári csapat

A litván csapat műsora

Az olasz csapat előadása

Soproni latinverseny

A Fasor csapatával április 4-én Tasnádi Zsuzsanna és Horváth Erika tanárnők kíséretében indultunk el a Sopronban megrendezett országos latinverseny döntőjére.

A közel háromórás út hamar elrepült, bőven volt idő beszélgetni, játszani, sőt még egy kis latinozás is belefért az utazás programjába. Körülbelül fél hétre értünk Sopronba, ahol a Berzsényi Dániel Evangélikus Líceum kollégiumában szálltunk meg. A kollégiumi vacsora után hangulatos esti sétára indultunk Sopron kivilágított utcáin. A versenyre másnap, április 5-én délelőtt került sor szálláshelyünk gimnáziumi részében, ahol a Fasor tanulói két kategóriában mérhették össze tudásukat a Berzsényi diákjaival. Az egyórás verseny után városnézésre indult a csapat, melynek zárásaképp betérünk a híres Dömötöri cukrászdába, ahol finomabbnál finomabb sütemények vártak bennünket. A kihagyhatatlan cukrászdázás és fagyizás után jött a várva várt pillanat: az eredményhirdetés. Iskolánk idén is kiemelkedően teljesített, hiszen mindkét kategóriában értünk el helyezést: minores kategóriában III. helyezett lett *Jancsovcics Janka* 7.a osztályos tanuló, míg maiores kategóriában az első három helyezést a fasori csapat kilencedikesei érték el. *Hoffer Dóra* I. helyezett, *Acsády Hanna* II. helyezett, *Hubert Annamária* pedig III. helyezett lett.

Úgy gondolom, hogy ez a verseny nagyon jó lehetőség minden latinul tanuló diák számára, hogy próbára tegye tudását, ezért mindenkinek ajánlom, hogy vegyen részt ezen a megmérettetésen. Nemcsak a verseny miatt érdemes eljönni, hanem a társaság miatt is, Sopron pedig egy olyan hely, ahová akárhányszor szívesen visszamennék.

Szilvágyi Bíborka 9.c

A fasori csapat

Budapesti Elsősegélynyújtó Verseny

A Budapesti Elsősegélynyújtó Versenyen 2014. április 23-án vettünk részt, ahonnét – bár nem nyertünk – mégis győztesként távoztunk! Kétségkívül kemény helyzetek elé állítottak bennünket a verseny szervezői, hiszen latba kellett vetnünk minden hidegvérünket, kreativitásunkat és aktív tudásunkat. Többek között életre szóló barátságot kötöttünk egy ordítózó pánikbeteggel, újraélesztettünk egy klinikai halottat, találkoztunk epilepsziás nagyrohammal, erős vérzéseket csillapítottunk, törött végtagokat rögzítettünk. Bár voltak pontlevonásaink (bizonytalanságok, figyelmetlenség), a csapatunk derekasan helytállt. Mivel mi voltunk a legfiatalabbak a mezőnyben, a többiek érezhetően több rutinnal rendelkeztek nálunk. Az eredmény cseppet sem szegte kedvünket, ellenkezőleg, már alig várjuk a következő versenyt!

S hogy miért mondom, hogy győztünk, holott nem is mi lettünk az első hely birtokosai? Mert ellenfeleinken kívül kemény harcot vívtunk a bennünk lévő félelemmel és gátlásokkal, de végül sikerült felülkerekednünk! Mit számít egy csillogó aranyérem? Nekünk sokkal többet jelent a tudat, hogy ha a való életben olyan helyzetbe kerülünk, tudásunkkal képesek leszünk segíteni bajbajutott társainkon.

Csapatunk tagjai *Rikk Veronika*, *Hubert Annamária*, *Ikrényi Maja*, *Horváth Annamária* és *Edőcs Johanna* voltak. Felkészítő tanárunk Antal Katalin, akinek közreműködése nélkül soha nem jutottunk volna ideig! Ezúton is hálásan köszönjük!

Edőcs Johanna 9.c

Fasortörténeti vetélkedő

Novemberben egy írásbeli fordulóval indítottuk útjára az iskolánk történetéről szóló vetélkedőt, abból az alkalomból, hogy a pesti evangélikus gimnázium 210 éve, 1823 őszén nyitotta meg kapuit. A negyvennél is több benevezett csapat február folyamán töltötte ki a második forduló feladatlapját, melynek köszönhetően az érdekes múlt mellett az iskola jelenlegi épületét is alaposabban meg kellett ismernie a versenyzőknek. Április 11-én zajlott le a vetélkedő játékos, szóbeli döntője. Az április 28-i áhítatokon hivatalosan is eredményt hirdettünk. 5-8. évfolyamon első helyezett lett a 7.B csapata, *Csapó Bence*, *Kovordányi Anna* és *Szebegyinszki Blanka*, második helyezést ért el *Balla Zsófi*, *Bálint Eszter*, *Orbók Réka* és *Sági Petra* a 8.B osztályból, míg harmadik lett *Benedek Imola*, *Durkó Vince* és *Nagy Réka*, akik az 5.A tanulói. Rájuk különösen büszkéek vagyunk, hiszen ebben a tanévben érkeztek iskolánkba. A 9-13. évfolyamon *Andree Henrietta*, *Gál Karolina* és *Máté Gabriella* bizonyultak a legjobbnak a 11.B képviselőiben, második lett *Révész Fatime*, *Sólyom Noel* és *Varga Eszter*, akik szintén a 11.B osztály tanulói, míg harmadik helyezést ért el *Jancsovcics Rebeka*, *Vida Enikő* és *Kerekes Dóra* a 10.C-ből. Minden helyezettnek szeretettel gratulálunk!

Birkás-Sztrókey Edit
a társadalomtudományi munkaközösség vezetője

Búcsúzunk dr. Dobos Krisztinától

Pedagógust búcsúztatunk. Mi, a Budapest-Fasori Evangélikus Gimnázium tanárai és diákjai első-sorban így, tanárként ismertük dr. Dobos Krisztinát. Úgy volt oktatáspolitikus, hogy közben igazi tanáregyenység maradt, nem szakadt el az oktató-nevelő munkától egy pillanatra sem. 1998 óta tanított iskolánkban matematikát. Tanári munkájában mindig a diák volt számára a legfontosabb, a tehetséggondozásra és a felzárkóztatásra egyaránt sok időt fordított. Osztályfőnökként szeretettel nevelte tanítványait, a nagyvásonyi osztálykirándulások minden biznnyal örökké emlékezetesek maradnak egykori diákjai számára.

Tanári munkáját a mindennapi gyakorlatban kiválóan össze tudta egyeztetni oktatásszervező munkájával. A szülők és az iskola harmonikus együttműködését tartotta a legcélravezetőbbnek a gyermekek nevelése érdekében. A Magyar Iskolaszék Egyesület alapítójaként is ennek az összhangnak a megteremtésére törekedett.

1999-től 2006-ig, majd 2009 és 2012 között igazgatóhelyettesként segítette kollégái munkáját. Eközben mindig a komfortos, harmonikus munkakör megteremtésére törekedett, szakmai tapasztalatával támogatta a pályakezdő kollégákat, szívügyének tekintette, hogy iskolánk oktatói mentor tanárként is kipróbálják magukat. Korábbi tapasztalatainak kamatoztatásával aktívan részt vett az intézmény alapidokumentumainak átdolgozásában, a nyelvi tagozat tanrendjének kidolgozásában. Rendszeres óralátogatásokkal és továbbképzési lehetőségek felkutatásával segítette kollégái szakmai fejlődését. Az is-

kola elkötelezett tanáraként A fasori csoda című könyv társszerzőjeként tanulmányban írta meg a fasori gimnázium történetét.

Oktató-nevelő munkáján túlmenően oktatási szakemberként, kutatóként is jelen volt intézményünk életében. Az Evangélikus Iskolák Kutató Tanárainak elmúlt évi konferenciáján elhangzott előadásában így fogalmazta meg tanári hitvallását: „a tanári munka nemcsak munka, hanem szakma, nemcsak szakma, hanem mesterség, nemcsak mesterség, hanem hivatás is”. Fontosnak tartotta tehát a lelkiismeretes munkavégzést, a szakma szaktárgyi és pedagógiai alapjainak alapos ismeretét, a mesterségbeli fogások elsajátítását, de mindezen túlmenően a hivatástudatot és elkötelezettséget is.

Krisztinát azonban nemcsak tanárként tiszteltük, hanem mint emberre is fölneztünk rá. Mindig nyitott volt szakmai-baráti beszélgetésekre. Kiválóan tudta, kit hogyan kell megszólítani, kinek hogy lehet segíteni vezetőként vagy magánemberként.

Szülőként és nagymamaként mindig nagy szeretettel mesélt családjáról, mindenekelőtt unokájáról, Bálintról, akinek fényképei kézről kézre jártak a kollégák között.

Dr. Dobos Krisztinától a fasori közösség nevében Pál apostol szavaival búcsúzom: „Tudjuk pedig, hogy ha földi sátorunk összeomlik, van Istentől készített hajlékunk, nem kézzel csinált, hanem örökkévaló mennyei házunk.” (2 Kor 5,1)

Hálát adunk Istennek azért a szolgálatért, amit Krisztina a Fasori Evangélikus Gimnáziumban végzett.

(Hajdó Ákos igazgató úr gyászbeszéde 2014. január 9-én hangzott el, amikor dr. Dobos Krisztinát családja, barátai, tanítványai, kollégái és tisztelői körében végső nyugalomra helyezték.)

Hajdó Ákos
igazgató

Kórustalálkozó és hangverseny a Fasorban

I. d. november 8-10-e közt iskolánk kiskórusa kivételes lehetőségben részesült: a Nemzeti tehetségprogram keretében egy felkészítő táborban vehetett részt. A Kapernaum konferenciaközpont fogadott be minket, hogy egy egész hétvégén énekelhessünk.

A pénteki tanítást abszolválva leutaztunk Gyenesdiásra, ahová már sötétben és kicsit elfáradva érkezünk. A vacsora és a szobák elfoglalása után Muntag András csillagászati előadását hallhatták a diákok Az amatőrcsillagászat első 10 lépése címmel. A projektoros előadást sok kérdés és nevetés kísérte.

Másnap, szombaton kezdődött az igazi zenei munka: délelőtt és délután is mindenki 2-2 szólampróbán vett részt. A köztes időket pedig a kertben játszva töltöttük. Nagyon szép idő volt! Fölfedeztük a hatalmas kertet, az érő alma- és diófákat, és hunyóztunk. Időről időre új gyerekek jöttek ki a házból az üzenettel, például „Most az altok menjenek szólampróbázni!” Ebéd előtt összeénekeltek, amit délelőtt megtanultunk. A csendes pihenő viszonylag csendesen telt :-), majd a délelőtti rendet követve megismételtük a szólampróbákat. Az összkari próbát vi-

szont az Öregek Otthonában tartottuk, hogy ők is hallják az éneklésünket. Szépen zengett az ebédlő. Egy bácsi olyan lelkes volt, hogy alig akart elengedni bennünket, éneklés közben a botjával verte a taktust, és utána arról mesélt, hogy ő is zenélt annak idején, amikor még fiatal volt.

A vacsora után ismét csillagászat következett: „A tájékozódás az égbolton”. Nagyon sok csillagképpel megismerkedtünk, és izgalmas volt a program, ami bemutatta az égbolt mozgását. Sok kérdést tettünk fel András bácsinak, aki a csillagképekről és a mitológiáról mesélt. Szó volt a csillagképek ősi, magyar neveiről is, és arról, hogy melyikhez milyen monda fűződik. Érdekes volt.

Vasárnap még egy utolsó hajrát tartottunk a darabok megtanulásában. Volt olyan darabunk, amelyik csak ekkor szólalt meg három szólamban. Nagy élmény volt!

Sajnos ebéd után már indulnunk kellett, pedig olyan jól éreztük magunkat! Sajnálunk, hogy egy pár osztálytársunk nem lehetett ott, de elhatároztuk, hogy ha lehet, jövőre megismételjük!

Szólampróba a gyenesdiási Kapernaumban

Mikulás napi hangverseny

Intézményünk élete képekben

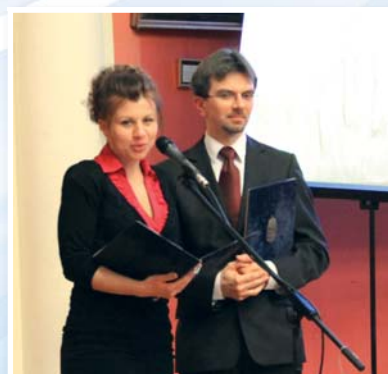
Szalagavató

Sítábor

A Fasori Nemzetközi Kör rendezvénye
(az izraeli nagykövet, Nagy Dénes szervező
és a néhai egyiptomi nagykövet)

Jótekonysági est

Irodalomóra Gryllus Dániellel és Dr. Fabiny Tamással

Gyeplabda

Ballagás

MTA csillagvizsgáló

Holocaustt-kiállítás

MEGINT

Március 15. Nagykárolyban

Egy nap Felvidéken

Atvaszi szünetben a Csillagász Szakkör tagjaiként igen tartalmas kiránduláson vehettünk részt Zombori Ottó tanár úr vezetésével. Utunk során megcsodálhattuk Fülek várát, a Rimaszombati Csillagvizsgálót és a Mátrában található Piskéztetői Observatóriumot.

A füleki vár alsó, középső és felső várra tagolható. Fülek várának jellegzetessége a Bebek ágyútorony. A középkori vár legerősebb védművét pelsőci Bebek Ferenc, a XVI. század nagyhatalmú rablólovagja építette fel 1551-ben. Négy szintje, vastag falai napjainkban is teljes épségben állnak. A 2008-ban felújított vár termében vártörténeti kiállítás látható. A kiállítás keretében betekinthtünk a vár történetébe, megnézhattuk a bronzkori leleteket, a díszes, domborműves cserépkályhacsempéket és a székelyföldi népviseleteket.

A Rimaszombati Csillagvizsgáló varázslatos kertjében sétálgatva megtekintettük az ottani csillagász által készített két meteoritdarabka makettjét, melyeket 1:5000 méretarányban készített el. A kertben néhány éves napórák modellje, a helyi geológiai és vízrajzi adottságok terepasztalát láthatjuk. A Piskéztetői Observatórium hazánk legnagyobb és legjobban felszerelt csillagászati megfigyelőhelye. A több mint fél évszázados múltú kutatóhelyen található az ország legnagyobb távcsöve, az RCC- távcső. Főtükre 102 cm átmérőjű, fókusz távolsága 13,5 méter. Itt működik a felfedezések ezreit szállító Schmidt-teleszkóp, és további két kisebb távcső is szolgálja a csillagászati kutatásokat. A Schmidt-teleszkóp kiemelt feladata távoli galaxisokban feltűnő szupernóvák felfedezése. 1963-tól sorra fedeznek fel szupernóvákat, csillagrobbanásokat, vendégcsillagokat, üstökösöket, kisbolygókat, exobolygórendszereket, változócsillagokat, gammafelvillanások utófénylését, nyílt- és gömbhalmazokat. Sajnos a felhős, esős idő miatt nem szemlélhettük az égboltot, se a napkitöréseket, se a csillagokat, mégis sok szép élménnyel gazdagodtunk. Reméljük, hogy legközelebbi látogatásunkkor nem lesz borongós az időjárás.

Hadamcsik Emőke 11.c

Fizikaszakkör

Mit gondolsz, mit csinálod kedd délutánonként?! Biztos rávágod, hogy edzésen vagyok, gépezem vagy otthon tanulok. Ha tényleg így gondolsz, akkor nincs igazad! Mivel Palágyi tanárnő fizika szakkörén vagyok. Kifejezetten előnyös a létszám, mindössze heten járunk a szakkörre, amit mi csak úgy hívunk, hogy „Kis Fizikusok Baráti Köre”. A foglalkozás nem úgy zajlik, hogy „vigyázz”-ban állunk, és csak abban az esetben szólalunk meg, ha felszólít a Tanárnő, hanem szó szerint olyan, mint egy előre megbeszélte baráti összejövetel. Kísérletezünk, jókat nevetünk, de persze tanulni, gyakorolni és jegyzetelni is szoktunk. Volt már olyan is, hogy túl egyszerűnek találtuk a hetedikes tankönyvet, és ezért a kilencedikesből néztünk feladatokat... Amit én fontosnak tartok, és aminek örülök az, hogy minden dolgosra együtt gyakorolunk. A szakkörnek köszönhetően továbbmentünk az anyaggal, mint ameddig az osztállyal eljutottunk. Ha fizikaórán prezentációk kerülnek sorra, akkor a szakkörön már előre elpróbáljuk az előadást, azért, hogy utána élesben magabiztosan adjuk elő mondanivalónkat. A kedvenc kísérletem, ami pont ma (május 13-án) volt. Ez az arkhimédészi hengerpárral történő kísérlet, elvégzéséhez több szükséges eszközt találtunk.

A szakkör a tanév kezdetével egy időben vette kezdetét. Bár a nyári szünetben nem találkozunk, ha van kedved, jövőre csatlakozz hozzánk!

Czapek Áron 7.b

Ég és Föld között

Egy hideg, szürke téli délután a tanórák után a Fasor apraja és nagyja nagy utazásra készült. A 6. évfolyam és a 7. b Kis Fizikusok Baráti Körének tagjai, Teleki Tanár Úr földrajz faktosai, valamint a Zombori Tanár Úr vezette Csillagászati Önképzőkörosök elindultak a csillagok világába. Utunk a Planetáriumba vezetett. Rendkívül érdekes előadásban volt részünk, az üstökösökről tudtunk meg újszerű ismereteket. Bepillantottunk a csillagok csodálatos világába. Láttuk, hogy a bolygók hogyan haladnak megfontolt, nyugodt útjukon, melyet Newton, Kepler leírt számukra. Olyan rendezett volt minden, aztán Zombori Tanár Úr meggyorsította a gépezetet, forogtunk csak körbe-körbe és már a déli égbolton szemléltük Dél Keresztjét. Közben néhány „kicsi” elhagyta a székhöz rögzített vonatkoztatási rendszerét, lehuppantak a biztosnak vélt földre. Az előadás után sem ért még véget a nagy kaland. Zombori Tanár Úr azt gondolta, hogy a „Fut a Pest” szervezésén indul a Népligetben, és megrohanta hát a Sétáló Naprendszer bolygóit. A Plútót vette célba, pedig már nem is bolygó. Volt, aki feladta, de a kitaróak csak mentek és mentek a nagy hóban a nehéz iskolatáskákkal. A Plútót hó fedte, gondolta: „Ne zavarjátok köreimet!” Nem volt szerencséje. Samu megtalálta a hó alatt. Együtt voltunk 45-en „Ég és Föld között” mi fasorosok.

a nagy kaland. Zombori Tanár Úr azt gondolta, hogy a „Fut a Pest” szervezésén indul a Népligetben, és megrohanta hát a Sétáló Naprendszer bolygóit. A Plútót vette célba, pedig már nem is bolygó. Volt, aki feladta, de a kitaróak csak mentek és mentek a nagy hóban a nehéz iskolatáskákkal. A Plútót hó fedte, gondolta: „Ne zavarjátok köreimet!” Nem volt szerencséje. Samu megtalálta a hó alatt. Együtt voltunk 45-en „Ég és Föld között” mi fasorosok.

Dr. Palágyi Györgyné
a Kis Fizikusok Baráti Körének vezetője

Kémiaoktatás a Fasorban

A NAGY ELŐDÖK IDEJÉN

Már iskolánk elődjében, a – mai Deák téri – Sütő utcai Gimnáziumban az 1800-as évek közepétől a képzés része volt a kémia. A kor színvonalának megfelelően modern oktatási eszközökkel látták el a gimnáziumot, így mire a Városligeti fasorban az új főgimnázium 1904-ben első iskolai tanévét megkezdte, már jól felszerelt természettudományi szertárral büszkélkedhetett. A felszerelések biztosítása mellett a képzés módszertana is igen magas színvonalú volt a Fasori Evangélikus Gimnáziumban. A korabeli évkönyvek tanúsága szerint a IV. osztály tananyagát ásványtani és kémiai gyakorlatok egészítették ki. A gyakorlatokat 15-16 fős csoportokban tartották. A vegytan gyakorlatokat dr. Vermes Miklós vezette, melynek során több mint 30 kísérlet szerepelt a tantervben, mint például: „Lúgok titrálása 0,1 n sósavval. Nitrogénjodid készítése. Egyszerű jodometriás titrálások. Cipőke-nőcs készítése. Vaj elszappanosítása, a vajsav ledesztillálása. Indigó szintetikus előállítás o-nitrobenzaldehydből. Furfurol ledesztillálása zöldborsóból. Malachitzöld készítése.” E kiválóan felszerelt és magas szakmai igényességgel oktató intézményből méltán került sok diák az egyetemek természettudományi fakultásaira, s indult el a világhír vagy a Nobel-díj felé.

A „LABORPÁLYÁZAT”

A rendszerváltás idején elsőként újraindult Fasori Evangélikus Gimnázium mindig arra törekedett, hogy felélessze, s folytassa a dicső múlt hagyományait a természettudományok oktatása terén. Hála az öregdiákok bőkezű adományainak, a kezdeti években ez meg is valósulhatott. A kilencvenes évek elején a Fasorban tanító kollégák még sok izgalmas kísérletet végeztek diákjaikkal. Az évek során azonban a kísérleti eszközök egy része sajnos elkerült az iskolából, mások elavultak, elhasználódtak, s múzeumi tárggyá nemesültek. A kémia tanítása egyre inkább az elmélet irányába tolódott el. A tanárok munkabeosztása s megbecsültsége sem kedvezett a kísérletező oktatásnak. Így 2007-re már csak az emlékekben élt a tanulókísérletezés a Fasorban. Ezekben az években egy-egy tanulókísérleti óra csak sok áldozat árán jöhetett létre. Így lassan a lelkesedés is elapadt. Majd Isten segédelmével újra kedvező fordulat következett be, s 2011-ben egy uniós pályázat a Fasorba is lendületet hozott.

A Támo 3.1.3. „A természettudományos oktatás módszertanának és eszközrendszerének megújítása a Budapest- Fasori Evangélikus Gimnáziumban” című pályázat keretén belül 290 millió forintot nyert iskolánk. A két év megvalósítási időszakban a gimnáziumot fenntartó Magyarországi Evangélikus Egyház irányította a pályázat megvalósítását. Felépítésre került két 20-20 fős laboratórium, mely újra nagyszerű lehetőséget ad a tanulók kísérletezésére. Megújultak az előadók, s kialakításra került egy új vegyszertár, valamint a kísérletezést segítő előkészítő és kiszolgáló helyiségek.

A szertárőrök utódaiként a laborvezető és a két laboráns gondozza az eszközparkot, ezzel segítve a többi szaktanár munkáját is. Munkájukhoz tartozik még a laborokat használó 10 partneriskola tanulókísérleteinek megszervezése, előkészítése és szakmai támogatása.

A pályázat keretében az oktatás módszertana is megújult. A digitális táblák mellett elindult a digitális tananyagfejlesztés is. Mintegy 80 ív (16 oldal/ív) digitális tananyag készült el, mely új tananyagtartalmakat, kísérleteket és tesztfeladatokat egyaránt tartalmaz. Létrehoztunk egy vizsgáztatási modult is, amely az egyes témakörök anyagát kéri számon évfolyamonként rendszerezve. Kinyomtatásra került 24 ívnyi munkafüzet, 12 ív feladatgyűjtemény emelt szintű érettségéhez és 12 ív kutatási segédlet is.

Az iskolai kémiaoktatást ma újra számtalan érdekes kísérlet színesíti a szapanfőzéstől a titkosíráson, a titrálásokon át a kemilumineszcens jelenségekig. Évek óta rendszeresen tartunk bemutatókat az iskolánapon, ahol a kémia szakkörösök mutatják be érdekes és látványos kísérleteiket. Két éve a Kutatók éjszakáján is számos kémiai kísérletet végezhetnek laborunkban az érdeklődők. Több év óta ad otthont laborunk a Pest megyei emelt szintű kémia érettségi szóbeli vizsgáinak is. Rendszeresen kapunk felkérést a tanártovábbképzések laborgyakorlatainak megvalósítására, hogy tapasztalatainkat átadva segítsük a többi Öveges-pályázatban nyertes iskolát.

Ez évben szerény bevételre is sikerült szert tennünk a tanártovábbképzések szervezésével, melyet teljes mértékben a laborban felmerülő kiadásokra fordíthatunk. Nagy szükség van erre, hiszen a kísérletek folyamatos aktuális kiadásokat igényelnek – halboncolások, fehérjekísérletek, zöldség- és gyümölcs vizsgálatok – s az éves vegyszerfogyást is ebből tudjuk fedezni.

A kémia szakkörökre is szép számban járnak diákjaink, ahol az önálló tapasztalatszerzésre alapuló kísérletezést sajátíthatják el. Nemcsak a tananyaghoz szorosan kapcsolódó kísérleteket végezhetnek, de érdekes, látványos bemutatókra is lehetőség nyílik.

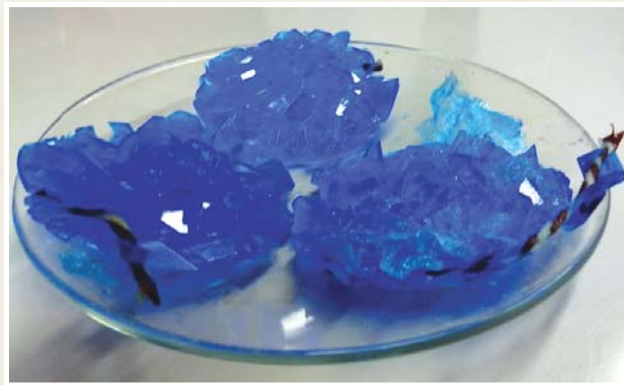
A XXI. század igényeinek megfelelő labor nagy lehetőségeket és szép kihívást rejt a modern kori kémiai oktatás fejlesztésében. E kihívásnak kíván iskolánk – dicső múltunk árnyékában – Isten segítségével a következő években is megfelelni.

(A cikk bővített változata a Kémikusok Lapja című kiadvány 2014. februári számában olvasható.)

Benkóné Di Giovanni Rita, laborvezető

A tanártovábbképzés kémiakísérleteit Benkóné Di Giovanni Rita laborvezető mutatta be

A hetedikes kémiaszakkörösök réz-szulfátot kristályosítottak. (foto: Galántai Barbara 7.b.)

A végzős tagozatosok laboróráin molekulamodelleket készítettek

Tesiórai Szarkafogó

Hogy miként kapcsolódik egy kis szarkafióka kalandja az iskolai testneveléshez? Nos, a válasz egyszerű. A minap Katóval az udvaron bókászunk, és kerestük Varga Gabriella tanárnőt, hogy szóljunk neki: tőlünk nem meglepő módon, otthon hagytuk a tesiccunkat. A Tanárnő persze nem örült a híreknek, de jobban elvonta mind az ő, mind a mi figyelmünket, hogy az ötödikesek egy menekülő kis gombóckát nézegetnek. Közelebb mentünk, és akkor vettük észre, hogy ez bizony egy kis madárfióka. Nem volt már nagyon kicsi, de repülni még nem tudott. Kinézete alapján könnyen rá lehetett jönni, hogy egy szarkafiókához volt szerencsénk. A Tanárnő nagyon aggódott a kis csöppségért, de hamar becsöngettek. Szerencsére velünk volt órája, így amíg ő tartotta az udvaron az órát, mi figyeltünk a kis esetenre, nehogy baja essen. Eszembe jutott, hogy van egy nagyon kedves állatvédő ismerősünk, aki rengeteg kis elanyátlanodott állatkát nevel. Így gondoltuk, megpróbáljuk befogni. Ennek kapcsán azonban adódott egy kis probléma, mivel nem tudtuk, hogy mibe tehetnénk. Szerencsére Katónak hamar eszébe jutott, hogy a (nem kis méretű) rajzdoboza megfelelne a fióka szállítására. Amíg mi beszaladtunk a rajzterembe a dobozért, addig megkértük az osztályt, hogy ne veszítsék szem elől. Szerencsénk volt, ugyanis Jernei Anikó tanárnő tartott éppen órát a teremben, aki természetesen cseppet sem bánta, hogy megzavartuk az óráját emiatt.

Amikor kimentünk a kiürített dobozzal, a madár még mindig ugyanott gubbasztott, ahol legutóbb. A befogás kissé nehézkesen ment, ugyanis a „szarkakölyök” nagyon felt, és menekült, mi pedig nem akartuk megsebesíteni. Végül sikerült épségben a dobozba helyezni. Az óra hátralévő részében Kató nagyon őrizte a madarat, a dobozt oda sem adta senkinek. Még az ezután következő informatikaórán is ügyelt rá.

Amint vége lett az órának, anyukám elé ment kocsival, és a fiókát elvittünk a Fehérkereszt Állatvédő Liga irodájába, ahol ismerősünk, Szilágyi István és Dömötör Dóra szívesen fogadták a kis gombóckát. Rögtön kapott is enni-inni. Szerencsére jó kezekbe került.

A picúr azóta már a Csipesz nevet viseli, és azóta is szépen növekszik és dagad.

Urbán Emese 9.a

Telecom Vivicittá városvédő futás – 2014

2014. április 13-án megmozdult egész Budapest, vele együtt a Fásor diákjai is. Körülbelül 30 fős csapatunk Tasnádi Zsuzsanna, Tóth Lilla és Szilágyi Andrea tanárnők kíséretében indult el a Margit-szigetre. Kicsik és nagyok egyaránt lelkesen futották le a 3,2 vagy a 7 km-es távot. A 3,2-esen mindenki 20 percen belül ért be, a 7 kilométeresen még az ötödikesek is 40 percen belüli szintidővel teljesítettek. A Vivicittán 2014-ben megdőlt az eddigi létszámrekord, és több mint 20 ezer ember tolongott a Margit-szigeten. A futás öröme és a jó hangulat mellett sok színes program és frissítő várt minket, mielőtt startolunk. Mikor meg-

szólt az indításjelző duda, mindenki az izgalomtól és az adrenalintól hajtva indult neki a maga távjának. Nemcsak a testnevelés ötösökért futotunk, hanem azért is, hogy felhívjuk az emberek figyelmét az egészséges életre, és a többi diáknak is kedvet csináljunk a jövő évi futamra. Kihagyhatatlan élmény volt!

Kovács Marcell, Kovács Fülöp, Kovács Fruzsina

Röplabda

A VOLLÉ iskolák közötti amatőr röplabdaversenyen idén márciusban vettünk részt a Folyondár utcai Vasas teremben. Varga Gabi néni és Illés Laci bácsi kísért minket. A verseny mini korosztályában indultunk, hatodik évfolyamos csapattársaim Virág Eszter, Daróczi Dániel, Kusper Zsolt, Tordai Áron és Varju Dániel voltak.

Négy meccset játszottunk, az elsőt elvesztettük, aztán magunkhoz térve az ijedségből, a következő háromat megnyertük. A megnyert szettek alapján a második helyre kerültünk volna, de a bírók a pontszámítás alapján a harmadik helyre soroltak minket.

Kicsit csalódottan, de egy nagyon jó és izgalmas napot magunk mögött hagyva mentünk haza.

Kiss Virág 6.b

Fasor Gyep labda

Iskolánk harmadik éve ad helyet és lehetőséget a gyep labdások számára. Idén plusz segítséget is kaptunk az előző két évhez képest. Dávid Lászlóné tanárnő munkáját az Olcot HC gyep labdacsapat kapusa, Ferenci Zsolt segítette egész éves munkájával. Szeptembertől minden csütörtökön edzéseket tartottunk, melyeken nagyszámban jelentünk meg. Időközben kialakult egy állandó társaság azokból a diákokból, akiknek kedvük és elszántságuk is volt a folytatáshoz. Január környékén összeálltak a csapatok, és elkezdődött a versenyekre való felkészülés. Iskolánk idén is részt vett a Magyar Gyep labda Szövetség által megrendezett Diákolimpián, ahol korcsoportokra bontva megmérettethettük magunkat.

Először a fiúk 11-12. osztályos korcsoportja került sorra. Három csapattal indultak neki a srácok. A „Fasor 2”-es csapata, melynek tagjai Tamásy András (7.B), Kránicz Olivér (10.B), Kaliczka Péter (10.B), Kovács Dániel (10.B) és Bercza Krisztián (11.C), hősiiesen helytálltak, hisz őket sorsolták a legnehezebb csoportba. Végül ők a 7. helyen végeztek. A „Fasor 3”-as együttesében a korcsoporthoz képest sokkal fiatalabb játékosok léptek pályára. Név szerint Szakács Botond (7.B), Kaszti Dávid (9.A), Vikol Márton (9.B) és Domokos Zsófia Odett (9.B). Ők egy 9. hellyel gazdagították Iskolánk hírnevét. A „Fasor 1”-es csapat tagjai, akik nem mások, mint Cserhádi Ákos (9.B), Palotai Bálint (9.B), Fábián Márk (9.B) és Labossa Tamás (9.A), a Fasor történetében először jutottak be a döntőbe. A fiúk példaértékűen helytálltak, így a 6. helyet hozták el.

Nem sokkal később, a lányok is pályára léphettek 11-12. osztályos korcsoportban. Kazincbarcikán került sor a verseny megrendezésére, ahova csapatunk az iskola és Ferenci Zsolt segítségével jutott el. A lánycsapat tagjai Széll Szilvia Csenge (7.A), Domokos Zsófia Odett (9.B), Nagy Laura (10.B), Szigeti Ágota (10.B) és Lőrík Réka (11.A). A verseny során egyszer szenvedtek vereséget a későbbi első helyezettel szemben, így a 3. helyezést hozták haza!

A következő megmérettetésre a Szent László Gimnáziumban került sor, ahol a 9-10. osztályos korcsoportban léptek pályára a fiúk és a lányok. Az egész napos koncentráció és a 100%-os teljesítmény meghozta a gyümölcsét. Lányoknál a „Fasor 1”-es csapata 5. helyezést ért el. Békési Betti (7.A), Boros Berta Panna (7.A), Gurabi Anna (7.A) és Tóth Zsófia (7.A) a koruk ellenére jól teljesítettek. A „Fasor 2”-es csapat Széll Szilvia Csenge (7.A), Domokos Zsófia Odett (9.B), Nagy Laura (10.B) és Szigeti Ágota (10.B) összeállításban 2. helyezést ért el! A fiúknál a „Fasor 1” nevű együttes tagjai Cserhádi Ákos (9.B), Palotai Bálint (9.B), Fábián Márk (9.B) és Labossa Tamás (9.A) a 4. helyet harcolták ki. A körmérkőzések során győzelmet arattak a végső győztes csapat felett, és a Magyar Válogatott tagjaiból összeállított csapat ellen is kiemelkedő teljesítményt nyújtottak. A „Fasor 2”-es csapatot Tamásy András (7.B), Kaliczka Péter (10.B), Kovács Dániel (10.B) és Kránicz Olivér (10.B) alkotta, akik a 6. helyet érték el. A „Fasor 3”-as névre keresztelt társaság Kaszti Dávid (9.A), Vikol Márton (9.B) és Domokos Zsófia Odett (9.B) személyében a 8. helyen végzett. Minden csapatnak és játékosnak gratulálunk!

Reméljük jövőre is hasonló eredmények születnek, és bízunk a műfüves diákolimpián várható további sikerekben is.

Domokos Zsófia Odett 9.b

Mire vágyik egy történelemtanár?

Élő emlékezés egy rendhagyó történelemórán

Talán leginkább arra vágyik, hogy azok a tények és adatok, amiket napról napra igyekszik átadni a diákjainak, ne csak az ötésszerzés miatt legyenek fontosak, hanem váljanak önmagukban is érdekessé! Egy dátum, egy név valahogy elevenedjen meg, teljen meg élettel! De hogyan valósítható ez meg?

Az egyik lehetőség, hogy évfordulók kapcsán kilépünk az órarend és a tanterv kötöttségéből, és felvisszük a diákokat a Díszterembe. Ha ehhez még párosul egy szerencsésen kiválasztott előadó és néhány figyelemfelkeltő képkocka is, akkor már reménykedhetünk abban, hogy a tanult anyag élővé válik és rólunk fog szólni.

A Magyar Országgyűlés 2012-ben ellenszavazat nélkül fogadta el, hogy április 12-e a Felvidékről kitelepített magyarok emléknapja legyen. 1947-ben, pontosan ezen a napon kezdődött meg az akkori Csehszlovákia által szinte kierőszakolt magyar – szlovák lakosságcseré - szerződés végrehajtása. Ezt a fájdalmas, ám mégis elengedhetetlen emlékezési lehetőséget ragadta meg a Budapest-Fasori Evangélikus Gimnázium történelemtanára, *Birkás-Sztrókey Edit*, hogy meghívjon két olyan előadót, akik családjuk révén személyesen is érintettek, és akik talán másképp tudnak „mesélni” a diákoknak.

Keczkó Szilvia, budahegyvidéki fiatal lelkész egyháztörténetből írt szakdolgozatában visszanyúlt ahhoz a felvidéki magyar faluhoz, Felsőszelihez, ahol nagyszülei éltek szeretett evangélikus gyülekezetük elkötelezett ifjúsági tagjaiként. A háromezer lelkes nagy falu és a gyülekezet élete összefonódott: a dalárda, a lovasdandárium, a tűzoltótestület, a leánykör mind a szoros falusi és egyben gyülekezeti közösséget szolgálták. Ezt az élénk életet törte ketté az ítélet, miszerint kétszáz felvidéki magyar település lakosságának kellett rövid időn belül elhagynia az akkori Csehszlovákiát, hogy Magyarországon kényszerűségből új életet kezdjen. *Keczkó Szilvia* nagyszüleit fiatal jegyesekként érte a hír, hogy ezerötszáz falubelijükkel együtt egy-két napon belül, csak néhány faladába pakolva indulni kell. A kénytelen keserves vonatút végén harminchárom különböző dél-dunántúli faluba szórták szét az egykor összetartó közösséget.

Hallgatják a fiatal előadót a még fiatalabb diákjaim, de vajon mire gondolnak közben? Saját nagyszüleikre? Hogy honnan is származnak, milyenek lehetnek fiatal jegyesként, könnyebb vagy nehezebb volt-e az életük az övéknél? Vagy arra, hogy végül is elképzelhetetlen ez a hirtelen mindent összehúzó, ládazsegecselés, idegenbe érkezés? Vagy talán arra, hogy milyen érthetetlen, hogy magyarként Magyarországra toloncoltak fél falunyi embert, és hogy milyen az, amikor magyarként Magyarországon kell honvágygal leélni egy életet. De ismerik-e a honvágyat egyáltalán? Tudják-e, mi az, visszavágyakozni oda, ahova nem mehetek, oda, ahonnan jöttem?

A fiatal lelkész után *Mátis Lilla* veszi át a szót, és készül beindítani 2008-ban készült dokumentumfilmjét: Két hazát szeretünk. A címet az előzmények után azonnal értjük is, amit csak megerősít az első néhány kép: feketeruhás, fejkendő, barázdált arcú időse néni áll öreg háza kapujában, és a távolba nézve mormolja halkán: „Áll-e még a templom? Egyszer má’ haza kéne menni...” A kép hangulatából is érezzük, hogy az a haza nem csak kilométerben van nagyon távol, hanem időben is már elérhetetlenül messzinek tűnik. Megvan-e még egyáltalán? Fel lehet-e eleveníteni egyáltalán? A filmrendező éppen ezt tűzte ki célul: megkeresni azt a másik hazát, a felvidéki Felsőszelit az elhagyására kényszerített családok emlékeiben, fényképein, szokásaiban, életében. A szakdolgozat alapján indult el, hogy megkeresse és kifaggassa a még élő tanukat, és közelébe kerülhessen az évtizedeken át elhallgatott tényeknek és emlékeknek. A megfosztottságról, a veszteségről nem szabadott beszélni, és a félelem meg is tette a hatását: kívülállónak máig nehezen beszélnek a múltból az érintettek.

A film részleteinek felvillantása közben kiderül a gimnáziumi hallgatóság számára a rendező személyes érintettsége is: azt a bizonyos élénk ifjúsági életet éppen az ő apja, *Mátis István* vezette lelkészként, akinek szintén el kellett hagynia hazáját és gyülekezetét. Sem *Mátis Lilla*, sem *Keczkó Szilvia* nem élő tanú tehát, mégis, úgy beszélnek a múltból, mintha maguk is jelen lettek volna. A családban hallott történetek erősek, és áttörnek a félelem és feledés falát, még ha fájdalmasan is.

És a gimnazisták? Mik az ő családi történeteik? Ismerik-e saját történelmüket? Látom rajtuk, hogy a képekkel együtt a személyes történetekre figyelnek legszívesebben. Megfogja őket, amikor kiderül, hogy majdnem mindent ott kellett hagyniuk a magyaroknak Felsőszeliben, de a méheket hozhatták. Miért éppen a méheket? Miért kellenének a méhek, gondolják, és rácsodálkoznak a hasznosságukra a filmben. Vagy amikor kiderül, hogy nem csak üres házakba költöztették be a hányattatott sorsú családokat, hanem olyanokba is, ahol már laktak. Gyakran a kollektív bűnösség elvének másik elszenvetőihez, a magyarországi németekhez lakoltatták be „büntetésből” az érkezőket, hogy aztán megoldhatatlannak tűnő, máig tartó feszültségekkel teli életet kelljen élniük egymás mellett. A feszültségeknek tehát történetük van, és ez is egy tanulság, amit haza lehet vinni az ünnepség után.

A történeteknek nincs végük, a film sem fér bele negyvenöt percbe, mégis, a megemlékezés végén úgy érzem, gazdagabban, tapasztaltabban állunk fel – diákok és tanárok egyaránt. Folytatódnak az órák és a tananyag, de talán nyitottabb ésszel és szívvel kapjuk és adjuk tovább az adatokat, ki-ki a maga helyén.

(Az Evangélikus Életbenben megjelent cikk rövidített változata.)

Ittész Szilvia, angoltanár

„Menetelés az életért” a Fasorban

2014. április 26-án, szombaton a Budapest-Fasori Evangélikus Gimnáziumba érkezett négy egyetemista a németországi Tübingen T.O.S. evangélikumi közösségből, hogy a holokausztról való megemlékezés keretében megosszák meg tapasztalásaikat a diákokkal.

2014. április 22-27. között a „Menetelés az életért” elnevezésű program keretében olyan német keresztény fiatalok jártak be az 1944-es halálmenet útvonalát, az egykori bécsi országutat, akiknek nagyszülei között a náci népirtások elkövetői vannak. A múltban elkövetett bűnökre felelősséggel emlékező németekhez magyar keresztények is csatlakozhattak a program magyarországi szervezője, a Segítség az Élethez Alapítvány internetes felhívása nyomán: „Hisszük, hogy csak akkor tehetjük a halál útját az élet és gyógyulás útjává, ha - a német példát követve - mi is végiggondoljuk falvaink, városaink, egyházaink, parlamentünk, felmenőink szerepét az elhurcoltak tragédiájában. Voltak közöttünk hősök, ... akik tetteikkel igazolták, hogy megértették a Szentírás szeretet-parancsát. De elődeink közül azonban túl sokan elhitték a gyűlöleten alapuló és uszító tanokat, amelyek sokszor az egyházak szószékeiről is elhangzottak. ... Szeretnénk megragadni a kivételes történelmi lehetőséget, és csatlakozni egy olyan mozgalomhoz, amely a radikális őszinteség légkörét teremti meg a múltfeldolgozás hatalmas feladatában”. – fogalmazta meg a csatlakozásra hívó szórólap. Márciusig hazánkban több mint 50 egyházi és civil szervezet, magánszemély és intézmény jelezte, hogy együttérző szándékával csatlakozik a megemlékezés-sorozathoz. A Menetelés az életért elnevezésű mozgalom Németországból indult, ahol a náci múlttal való társadalmi szembenézés a családok szintjén még nem történt meg. Tübingen városa a náci Németország életében fontos szerepet játszott. Jobst Bittner, a T.O.S. német keresztény közösség vezető lelkésze, a Tübingenből indult kezdeményezésről elmondta, a második világháború után nem nagyon beszéltek a városban a náci múltról. A város története német családok története is, ám nem volt szó a holokauszt áldozatairól; s „mivel nem beszéltünk erről, ez újabb gyűlölethez, antiszemitizmushoz vezetett” - tette hozzá. A hallgatás súlyos évtizedei után, az 1990-es évek végén a gyülekezőszervezés során lassan felszínre kerültek a családok életében elhallgatott és életeket felemészítő tit-

kok a nagyapák nemzedékéről, elkövetett háborús bűneikről. Így fogalmazódott meg a gyülekezeti tagokban a felismerés és a megújulást segítő gondolat: a terhelő múltról radikális őszinteséggel kell beszélni. Csakis így lehet elnyerni a bűnbocsánatot és a megtisztulást. (...)

Idén 200 Németországból, 50 Svájcban, Amerikából, Romániából érkezett fiatal indult el április 23-án Sopronból Budapestre, hogy az 1944-es halálmenetre emlékező gyaloglással fejezze ki együttérzését és bocsánatkérését a holokauszt túlélői, illetve az áldozatok leszármazottai felé. A hivatalos megnyitó a soproni Papréten volt, majd azsinagóga emléktáblájánál folytatódott a program. Egy-egy gyalogló csoport 10 kilométert tett meg egy nap, majd autóval vitték őket tovább a következő 10 kilométeres szakaszhoz. (...)

A rendkívüli tanítási napon négy tübingeni egyetemista tett megrendítő vallomást a Fasori Gimnáziumban. Meséltek arról, milyen mélyen gyökerezett Tübingen az antiszemitizmus: az 1930-as években erre az egyetemre került ki először a horogkeresztes lobogó és felirat hirdette: „zsidómentes” intézmény. A hallgatók közül több mint 300 olyan ember került ki, aki tevékenyen részt vett a borzalmak elkövetésében. A fiatal lányok elmondták, hogy keresztyén hitre jutásuk után, a Bibliát kezükbe véve eszméltek rá, hogy az Ószövetség ígéretei ma nekünk ugyanúgy szólnak, mint az Isten választott népének, a zsidóságnak. Krisztusba vetett hitükből fakadóan döbrentek rá, hogy felelősséget kell vállalniuk a felmenőik által elkövetett bűnökért, hiszen a Szentírásból tudjuk, hogy Isten megbünteti az atyák vétkeit harmad- és negyedíziglen. A Tübingenben jelenlévő megmagyarázhatatlan önpusztítót magatartásra, depresszióra a feldolgozatlan múlt terhe lehetett a magyarázat az egyetemisták szerint. (...)

„Az elődeink bűneiért kérjük a megbocsátást, ők hozták Magyarországra a holokausztot!” – hangzott a német fiataloktól, kiemelve, hogy konkrétan ismert annak a tübingeni embernek a neve, aki 1944-ben a magyarországi deportálásokat irányító Adolf Eichmann segédje volt.

A fasori diákok személyesen beszélgethettek a múlttal való szembenézés által lelki békéjüket megtaláló német fiatalokkal. A holokausztról való megemlékezésen túl a fiatalok bizonyágtételei személyes hitünk erősödését is szolgálták. „Elgondolkodtam azon, ami evidensnek tűnik, mégsem tudatosítjuk magunkban: hogy amikor Isten emberré lett értünk, éppen egy zsidó ember formájában öltött testet.” – fogalmazta meg a gimnázium egyik tanára. A nap végén az eredetileg Montrealban született, ma Izraelben élő, Krisztusban hívő zsidó, Avner Boskey képanyagos előadását hallgattuk meg héber dallamok éneklése kíséretében.

Cziczka Katalin, Birkás-Sztrókay Edit,
történelemtanárok
internetes források felhasználásával

(Az Evangélikus Életbenben megjelent cikk rövidített változata.)

Búcsú a Fasortól

Tisztelt Igazgató Úr és Tanáraink, kedves Végzős Diáktársaink és Szeretteink!

Minha csak tegnap lett volna, amikor ötödikesekként azt a pilanatot vártuk, hogy végre mi is itt állhassunk. Termet díszítettünk, búcsúztattunk, csodálva szemléltük a színes virágok alatt elbújó ballagó nagyokat. És most végre eljött a mi időnk, mégis az az érzés van bennünk, hogy bárcsak újra kisebbek lehetnénk. Tudjuk, hogy ez lehetetlen és azt is, hogy egy Fasori diák nem retten meg, még akkor sem, hogyha az érettségi vizsgák sokfejtű sárkányával kell is megküzdenie. Azért mégis félünk egy kicsit.

Legtöbbünk 8 évig koptatta öreg iskolánk padjait. Ez olyan hosszú idő, hogy már magunk sem emlékszünk minden apró mozzanatára. Ugyanakkor mindegyikünknek megvan a maga legemlékezetesebb pillanata. Kinek a kalandos osztálykirándulásaink, ahol óriási hátizsákokkal róttuk a kilométereket, melyek szörnyen soknak tűntek, a zsákok meg még annál is nehezebbeknek. Vagy akár az éjszakai túrák, ahol 12 évesen kellett szembenéznünk azzal, hogy eltévedtünk, és mostantól egy új nomád életet kell kezdenünk negyedmagunkkal a pusztában, vagy a budai öko-ház, ami elriasztott minket egy kicsit a környezettudatosságtól, de elsajátíthattuk az új, nonszörű olimpiai sportág, a méta alapjait, és persze a híres szlovákiai túra, ahol nevetésből, könnyekből, sziklák-ból és táskában elrejtőző egérből sem volt hiány.

Van, aki inkább az iskolai életre emlékszik szívesebben vissza. Arra, hogy mi voltunk azok, akik kilencedikben ellenségekből barátok lettünk, akiknél több cserkészlány volt és van, mint fiú, akik a széken nem ülnek, hanem várat építenek belőle, akiknél az osztály sportolókából, művészekből, zenészekből, történészekből, tudóspalántákból és fiatal is-

kolakerülőkből áll, akik csak történelemórán tudnak csendben maradni, akiknél még mindig van kitűnő tanuló, és akikre minden tanár gondol valahogy.

A jó öreg Fasor falai között számtalan olyan dolog van, ami nagyon fog hiányozni nekünk. Szinte már hozzánk nőttek azok az események, amik meghatározták itt eltöltött éveinket. Elég, ha csak az őszi és tavaszi Cooper-tesztre, a néhanapján előforduló napi négy témazáróra, a várva várt, mégis már terhes utolsó napon tartott diáknapi gondolunk. Azonban ezek mellett, az elkövetkezendő hetekben, az itt megszerzett tudásunkra lesz szükségünk, az egyenes vonalú egyenletes mozgásra, a Pitagorasz-tételre, az Árpád-házi királyok uralkodási idejére. De alma materünkől ennél sokkal több mindent kaptunk. Példát a helytálláshoz, kitartáshoz, emberséghez, és lehetőséget arra, hogy követhessük továbbra is a magunk elé tűzött céljainkat, vágyainkat.

Itt vagyunk, és tudjuk, hogy innentől kezdve már minden rajtunk múlik. Szomorúan intünk búcsút a gyermeki éveknél, és izgalommal nézünk elébe a közeledő megpróbáltatásoknak. Búcsuzunk, de ahogy József Attila mondaná:

*„Míg élünk, gyermekek vagyunk
s mégis látod, mindig haladunk
az úton, mert menni kell még akkor is,
ha maradni akarunk.”*

Kartali Zsanett, Kerekes Júlia, Szántó Fruzsina 12.a

Tisztelt Tanárok, Szülők, kedves Diáktársaim!

Különleges pillanat ez a búcsúzás, hiszen eddigi életünk legmeghatározóbb részét ennek az iskolának a falai között töltöttük. Vitathatatlan, hogy a ballagással lezárul életünk egy korszaka, de különlegesen szomorú ez a pillanat azért is, mert olyanoktól búcsúzunk, akikkel együtt nőttünk fel, akikkel négy, illetve nyolc éven keresztül a mindennapjainkat osztottuk meg.

A mostani 12. B osztály 2010. augusztus 23-án találkozott először, ha jól emlékszem a Városkapunál: innét indultunk el első természettudományos táborunkba. Bevallom, nincsenek pontos emlékeim, de azt tudom, hogy itt történt meg fasori diákká avatásunk első lépése. Nincs ember, aki elfelejtené a rendkívüli éjszakai ébresztőt és a különleges tornagyakorlatok közbeni ünnepélyes eskütelést. Teljes jogú fasori diákká azonban csak a verébavató után válhattunk. A verébavatóról csak annyit, hogy szép volt, jó volt, és túléltek. Még a főnyereményt is sikerült megszerezni, a csodálatos műanyagtálgortát, fénykép is van róla. Mi örömtől sugárzó arccal nézzük, ahogy Hámor tanár úr megpróbálja felszeletelni a tortát, a képen még csak nem is sejtjük, hogy átverés az egész.

Kilencedik osztály végeztével néhány osztálytárstól búcsúztunk, (mint később kiderült, ez nem olyan ritka esemény a B osztályban), azonban újakat is üdvözölhettünk a „nagy csapatban”. Ekkor csatlakozott példának okáért Sipos kollegina. Tizedik osztályban a váltással ellentétben mégsem szakosodtunk, (azt meghagytuk a tizenegyedik osztályra), azonban új magyartanárt kaptunk. Később ez is bevett év eleji procedura lett. Tizedikben Veresegyházán fizikázhattunk Varga tanár úr vezetésével, sajnos csak három napig. Két hónappal az ott tartózkodásunk után rejtélyes módon leégett a panzió, ahol megszálltunk... (Reméljük, véletlen egybeesés csupán.) Még ugyanebben az évben autóbusszal újabb osztálykirándulásra mentünk, most kalandparkozással egybekötve.

Aztán eljött a tizenegyedik osztály, szakosodtunk, és félév környékére mindenkinek sikerült rájönnie, hogy végül is jól választott. Beindultak a kísérletezések a vadonatúj laborokban. Ezúton szeretnénk hálánkat kifejezni a professzionális asztalokért, ezekben a laborokban ugyanis nem

eshet meg az a tragédia, hogy a benzinnel meglocsolts égő fűzet felgyújtja az asztallapot. Ebben az évben került megrendezésre mindannyiunk nagy kedvence, a csopaki természettudományos tábor; a csopaki kilátóhoz való „laza sétát” és a vasútállomást, azt hiszem, sosem felejtjük el. De csak azért, hogy ne teljen eseménytelenül az év, fasori szokás szerint szalagavatót, ballagást szerveztünk a tavalyi 12. évfolyamnak.

Idén aztán rajtunk volt a sor: táncoltunk péntekenként, majd az utolsó pillanatban osztályvideót forgattunk, ami, meg kell hagyni, a szűk időkeret ellenére roppant szórakoztatóra sikeredett. Végül január 11-én kicsit késve, de túlestünk a szalagavatón. Szerencsére minden a terv szerint alakult, nagyobb baki nélkül eltáncoltunk mindent. Köszönjük a tizenegyedikeseknek, hogy megszervezték, és természetesen azoknak a tanároknak is, akik segítettek nekik!

Az emlékképek felidézése után a hála szava szólal meg bennem. A 12. B osztály nevében szeretnék köszönetet mondani azoknak, akik nélkül ma nem lehetnénk itt. Először is szüleinknek, hogy vannak nekünk, és végig mellettünk álltak az iskolai éveink alatt. Köszönjük tanárainknak a hosszú évek munkáját, reméljük, nem dolgoztak hiába. Első természettudományos osztályként szeretnénk külön köszönetet mondani Hámor Endre osztályfőnök úrnak és Dr. Roncz Béla volt igazgató úrnak, hogy annyit fáradoztak e tagozat elindításán.

Köszönjük az elmúlt négy évet, köszönünk minden apró örömet és bosszúságot, mert azt hiszem, minden úgy volt jó, ahogy volt, nem kell rajta szépitni: néha nagyon szenvedtünk, néha pedig nagyon élveztük a fasori életet (mint például az idei osztálykiránduláson). Azt hiszem, mindannyiunknak hiányozni fog az iskola, és az itt megismert emberek, az osztálytársak, a tanárok.

Az érettségire készülve pedig csak annyit mondanék, gondoljunk csak iskolánk jelmondatára: *Timor Domini Principium Scientiae*. Az Úrnak félelme a bölcsesség kezdete.

Jancsovics Fanni 12.b

Tisztelt Tanári Kar, kedves Egybegyűltek!

Sokan vannak közöttünk, akik már nagyon várják az új életet, az új tapasztalatokat, de biztos vagyok benne, hogy néhány év múlva diáktársaim úgy fognak visszaemlékezni erre az időszakra, mint az egyik legkellemesebb, legbékésebb korszakra, s vidáman gondolkodnak vissza az izgasztó irodalom dolgozatokra, s még vidámabban az azok megoldásául adott, olykor igen érdekes válaszokra, hiszen ki gondolta volna, hogy „Petőfi ágyban, párnák közt halt meg a csatatéren”.

Tanáraink fáradságos munkájának köszönhetően azonban megtanultuk, hogy Visegrád nem az Alföldön helyezkedik el, a ramapithecus másik neve pedig nem „jeti”. Művészettörténeti tanulmányainknak hála, már nem tévesztjük össze Verrochiot, Pinokkióval, és azt is tudjuk, hogy az Athéni iskolát Raffaello festette, nem Mozart, az „énekes”.

Hosszantartó küzdelmünk eredményeképpen most célegyenesbe értünk, ugyan csak tizenkilencen, nem pedig negyvenketten, s azt sem lenne érdemes állítanunk, hogy a négy év konfliktusmentesen, hibamentesen telt volna el. Mégis megbirkóztunk az akadályokkal, s végül mégiscsak megérkeztünk gimnáziumi pályafutásunk végére.

Elérkezett tehát a búcsúzás pillanata, ha a tanároktól az érettségi miatt még nem is, de a diákoktól és a gimnáziumi mindennapoktól igen. Itt az idő, hogy köszönetet mondjunk osztályfőnökünknek, Tóttössy Istvánné tanárnőnek és tanárainknak, hihetetlen tűrőképességükért és türelmükért. Köszönjük szüleinknek is, hogy támogattak minket.

Beszédemet egy olyan idézettel zárnám, amit életünkben először, teljes egyetértésben választottunk ki, s talán sokak számára a ballagási meghívóról már ismerősen cseng:

„Csak egy osztály voltunk,
Egy osztály, amelyről néhányan túl sok jót hittek,
Később sokan azt gondolták, tévedtek...
...Hitték, gondolták...
És talán senki sem tudta, kik voltunk valójában.”
(Zsigmond István)

Köszönöm a figyelmet!

Kurucz Ágnes 12.c

A 13.e csoportképe

Tisztelt Igazgató Úr, kedves Tanáraink, Diáktársaink, Szüleink! Tisztelt Vendégek!

Nagy öröm számomra, hogy a 13.e osztály nevében én búcsúzhatok, noha ez a feladat sokkal nehezebbnek bizonyult, mint amilyenre számítottam. Hiszen néhány percben elmondani azt a rengeteg jót, ami az elmúlt években velünk történt, bizonyára lehetetlen.

Már az első évben kiderült számomra, hogy új osztályom egyedi, tehetséges és a szórakoztatást mesterfokon űző diákokból áll, úgy is fogalmazhatnék, hogy az elmúlt 5 évben egy percig nem unatkoztam mellettük. Ezt a legjobb talán pótanyánk, drága osztályfőnökünk, Dr. Érfalvy Livia tanúsíthatja, akinek nem telt el úgy napja, hogy ne hallott volna valami képtelenségnek tűnő történetet az ő „babácskáiról”. Jöhetett azonban bármi, ő mindig mellettünk volt, kiált értünk, amiért azt hiszem, végtelenül hálásak lehetünk neki. Mindig türelemmel, odaadással, gyakran áldozatot hozva segített minket végig fasori utunkon. Tanáraink szintén legjobb tudásuk szerint, minden energiájukat és kreativitásukat latba vetve igyekeztek belénk ültetni a tudás magvait, mi pedig kötelességtudó diákokként próbáltuk őket megakadályozni ebben. Természetesen még ekkor is a pusztá jóakarata vezérelt bennünket, hiszen lehetőséget adtunk nekik arra, hogy a fegyelmezés legkülönbözőbb módszereit gyakorolhassák rajtunk, kezdve a fizika dolgozatoknál előforduló A,B valamint C mint cudar nehéz csoporton át az éjszakai békaügetésig a piliscsabai hóesésben.

De még mielőtt mindenki azt hinné, hogy csak a csínytevéshez értünk, szeretném hangsúlyozni, mennyire büszke vagyok arra, hogy ebbe az osztályba járhattam. Nem tudnék ugyanis olyan osztálytársat említeni, aki ne lenne kiemelkedően jó valamiben, legyen szó sportról, zenéről vagy tanulásról.

Fontosnak tartom azt a különleges lelki táplálékot is, amiben nap mint nap részesültünk az iskola falai között. Ebben az adventi idő alatt szervezett lelki gyakorlatoknak, csendes hétvégéknek kiemelkedő szerepük

volt, hiszen ilyenkor alkalmunk volt kivonni magunkat a rohanó mindennapokból, lehetőségünk volt a szívünkbe nézni, beszélgetni, hi-tünkben fejlődni, egymás felekezetét kicsit közelebből megismerni. Mindezek persze foszlányok csupán abból az emlékfonálból, amit 5 éven át együtt gombolyítottunk, és amit most tarisznyánkba téve útra valóul magunkkal viszünk.

A mai napon azonban nemcsak egymásnak mondunk köszönetet az együtt töltött időért, nemcsak tanárainknak vagyunk hálásak az itt kapott tudásért és emberi tartásért, hanem szüleinknek is. Társaim nevében szeretném megköszönni szüleink, nagyszüleink szeretetét és munkáját, akik nélkül mi most nem állhatnánk itt. Ti segítettetek minket leginkább abban, hogy megvalósítsuk vágyainkat és önmagunkat. Sok mindent feláldoztatok azért, hogy minket támogassatok. Hányszor hangzott el a kérdés: „Anyá, mit csináljak?”, „Apa szerinted ez így jó?”, és ti soha nem hagytatok minket kétségek között. Most már csak rajtunk múlik, hogy hálánk jeléül büszkeséggel töltsük el a szíveteiket, és bebizonyítsuk azt, hogy fáradozásotok nem volt hiábavaló.

S most, kedves diáktársaink, átadjuk nektek a stafétabotot, és kérünk titeket arra, hogy minden nap kitartással és alázattal munkálkodva öregbítsétek az iskola hírnevét. Kívánjuk nektek, hogy hozzánk hasonlóan örömtöket leljetek az itt eltöltött időben. Mi most elindulunk az úton, amely meglepetésekkel, örömmel, bánattal teli lesz, de tudjuk, hogy az itt kötött barátságok és emlékek mindig erőt fognak nekünk adni ahhoz, hogy utunk végére érve boldogan tekinthessünk vissza életünkre.

Eljött tehát a búcsú ideje; Isten veled Fasor, Isten veletek!

Frank Júlia 13.e

A Nagy Dénes által újjáélesztett Fasori Nemzetközi Kör nevében a lelkes ötletgazda meghívta iskolánkba Izrael és Egyiptom államok magyarországi nagykövetét, hogy a hallgatóság bevonásával megvitassák az „Arab tavasz” eseményeit. Az izgalmas vitát Nagy Dénes András 13.E osztályos tanuló szervezte és moderálta.

Egyik szerda délután alkalmával, Di Giovanni Rita tanárnő meghívta egyik volt tanítványát, hogy tartson előadást a kémia szakkörösöknek. Ábrahám Dániel vegyészmérnök szakon végzett a Budapesti Műszaki Egyetemen, ahol jelenleg PHD-hallgatóként, sikeres nemzetközi kutatások szervezője, résztvevője. Egyik legújabb munkáját mutatta be a diákoknak, amit érdeklődve hallgattunk végig. Előadónk *Korszerű energiatároló rendszerek* címmel megtartott előadásában a száraz eleméletet rengeteg gyakorlati példával fűszerezte. A tanárnő és Dániel célja az volt, hogy kedvet csináljanak a kémiához, és bemutassák, hogy az iskola falain kívül milyen érdekes dolgokkal foglalkozik a kémia.

Domokos Zsófia 9.b

Az idén másodszor megtartott evangélikus kutató tanári konferencián iskolánkból 6 tanár vett részt előadóként. A konferencia ötletgazdája és szervezője gimnáziumunk igazgatóhelyettese, Dr. Érfalvy Livia. A konferenciát jövőre ismét iskolánk rendezi.

Búcsút mondunk két kiváló kollégánknak, akik idén nyugdíjba mennek. Hálás szívvel gondolunk Bartalovicsné Orosz Iringó matematika-, és Töttössy Istvánné dr. magyar-történelem szakos tanárookra, akik sok évtizedes pedagógiai tapasztalatukkal, megbízható és hűséges munkájukkal biztos pont voltak iskolánk életében.

Idén vezetőségi szinten is megtörtént a kapcsolatfelvétel a Fasori Evangélikus Gimnázium és a Nagykárolyi Elméleti Líceum között. Március 15-én Hajdó Ákos igazgató úr vezetésével 25 fős csoport tette tiszteletét a partiumi iskolában, hogy közösen ünnepelje nemzeti ünnepünket.

Fokozatosan bővül a közösségi szolgálat programja, a diákok számos helyen tölthetik el önkéntes munkaóráikat. A legnépszerűbbek közöttük a Máltai Szeretetszolgálat hajléktalan missziója, a Lapot Hangra – diákok felolvassák kedvenc cikkeiket digitális hanghordozóra nemlátó társaiknak, a játszóházak, óvodák és állatmenhelyek, és újabban már a Mária Rádió is várja a diákokat. Az első emeleti faliújságon találhatók a jelentkezési lehetőségek!

A tanév utolsó hetében háromnapos természettudományos táborban gyűjtenek élményeket, tapasztalatokat az ötödikes és kilencedikes természettudományos tagozatos osztályok Mogyoróhegyen Hámor Endre vezetésével.

Iskolánk diákjai folyamatosan és sikeresen vesznek részt iskolai, kerületi, fővárosi és országos versenyeken, világi és egyházi szervezésben egyaránt. A legsikeresebb tantárgyaink: fizika, kémia, magyar, matematika, művészettörténet, angol, német, testnevelés, latin, rajz. A versenyeredmények naprakészen olvashatók iskolánk honlapján.

Iskolánk emelt szintű szóbeli vizsgáztatóhely lett informatika, kémia és fizika tantárgyakból.

Idén is számos osztály tett látogatást a Magyarországi Református Egyház és a Rendőrség által rendezett „Kontrasztkiállításon”, mely az anyaghasználat és függőség veszélyeivel és a prevenció lehetőségeivel foglalkozik.

Ebben a tanévben angol, hittan, német és történelem tantárgyakból fogadtak mentortanáraink tanárjelölteket a KGRE bölcsészkaráról.

Az új pedagógusminősítési rendszerben 12 tanár indította meg – portfóliója összeállításával és beadásával – a minősítési eljárását.

Szeptembertől az Amerikai Evangélikus Egyház Magyarországra küldött önkéntesei közül egy fiatal felnőtt az iskolánkban tölti a tanévet. A Deák Téti Evangélikus Gimnáziumban is szolgálatot vállaló önkéntessel heti két napon lehet beszélgetni órai vagy tanórán kívüli keretek között. A tanév folyamán Fabiny Katalin lesz a szupervízora.

Iskolánk jövőre ünnepli újraindításának 25. évfordulóját. A jubileum egyben az egyházi iskolák újraindításának is az ünnepe, mivel a Fásor volt az első iskola, amely újra megnyitotta kapuit a rendszerváltáskor. Egy tanárokból és a vezetőségből álló bizottság készíti elő az ünnepi évet havi egy rendezvénnyel készülve.

A megemelkedett testnevelés óraszámok új sportkörök elindítását tették szükségessé. Idén már a túrázás is szerepel a kínálatban Lovas Eszter tanárnő vezetésével.

FASORI HÍRMONDÓ A Budapest-Fasori Evangélikus Gimnázium lapja

• Főszerkesztő: Dr. Érfalvy Livia • Segédszerkesztő: Ittész Szilvia

• Szerkesztőbizottság: Benkőné Di Giovanni Rita, Birkás-Sztróky Edit, Császár Györgyné, Halász Tamás, Hámor Endre, Ittész Szilvia, Pál Beáta, Varga Tamásné.

• Felelős kiadó: Hajdó Ákos igazgató

• Elérhetőség: 1071 Budapest, Városligeti fasor 17-21. tel.: (06-1) 322-4406, fax: (06-1) 342-2985, www.fasori.hu • e-mail: hirmondo@fasori.hu

Megjelenik 750 példányban. Egy példány előállítási költsége: 240,- Ft.

• Az előállításához adományokat elfogadunk, melyet az Evangélikus Gimnázium Alapítvány számlájára kérünk befizetni.

• Nyomdai munka: www.szstarstudio.hu

A fotókat készítette: Hámor Endre és még sokan mások. A fotókat válogatta: Ittész Szilvia

A lap megjelenését az Evangélikus Gimnázium Alapítvány támogatta.

Munkánkat támogathatja az Evangélikus Gimnázium Alapítvány számlaszámára történő befizetéssel.

Számlaszám: OTP 11707024-20255109. IBAN: HU75117070242025510900000000.